

Liahona

**Han är uppståndelsen
och livet, s. 4, 12**

**Ett vittnesbörd om Guds
allsmäktige Son, s. 16**

**Eftersom vi är skyldiga mer
än vad vi kan betala, s. 56**

**Barnens konstutställning:
Evangeliet välsignar mitt liv, s. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Ecce Homo (Se människan!), av Antonio Ciseri

"Pilatus kallade samman översteprästerna och rådsmedlemmarna och folket

och sade till dem: 'Ni har fört den här mannen till mig och sagt att han uppviglar folket. Jag har nu förhört honom i er närvaro men inte funnit honom skyldig till det som ni anklagar honom för ...

Därför vill jag bestraffa honom och sedan frige honom.'

(Ty av nödvändighet måste han frige någon åt dem under högtiden.)

Då skrek hela hopen: 'Bort med honom! Låt oss få Barabbas fri!' ...

Pilatus talade till dem igen, ty han ville frige Jesus.

Men de skrek: 'Korsfäst! Korsfäst honom!'

För tredje gången sade han till dem: 'Vad har han då gjort för ont? Jag har inte funnit honom skyldig till något som förtjänar döden. Därför vill jag bestraffa honom och sedan frige honom.'

Men de låg över honom med höga rop och krävde att Jesus skulle korsfästas' ...

Pilatus beslöt då att de skulle få vad de begärde ...

Jesus utlämnade han, så att de fick som de ville" (Luk 23:13–14, 16–18, 20–25).

BUDSKAP

- 4 **Budskap från första presidentskapet: Han är inte här, han har uppstått**
Thomas S. Monson
- 7 **Besökslärnarnas budskap: Syftet med Hjälpföreningen**

ARTIKLAR

- 20 **Att alltid minnas honom**
D. Todd Christofferson
Tre saker som hjälper oss att minnas Frälsaren.

PÅ OMSLAGET
Frid lämnar jag efter mig åt er, av Walter Rane, med tillstånd av Church History Museum.

- 28 **Rebecca Swain Williams: Ståndaktig och orubblig**
Janiece Lyn Johnson
Hon förblev trofast mot evangeliet också när hon drabbades av motstånd från sin egen familj.
- 32 **På rätt kurs bland Marshallöarna**
Joshua J. Perkey
Ibland behöver andra hjälpa oss för att vi ska hitta till den raka och smala stigen.

AVDELNINGAR

- 8 **Små och enkla medel**
- 11 **Tjänande i kyrkan: "Allt det här välsignar mig"**
Michael R. Morris
- 12 **Vad vi tror på: Jesus Kristus sonade våra synder**

- 14 **Vi talar om Kristus: Omvänd dig, vänd dig till Herren och bli helad**
David L. Frischknecht
- 16 **Evangelieklassiker: Getsemanes renande kraft**
Bruce R. McConkie
- 38 **Sista dagars heliga berättar**
- 74 **Kyrkonytt**
- 79 **Förslag till familjens hemafton**
- 80 **Tills vi möts igen: En törnekrona, en segerkrona**
Larry Hiller

42

42 Ett förbund är evigt

Marta Valencia Vásquez

Som ung kvinna fattade jag beslutet att komma till templet en dag fastän det inte fanns något tempel i Costa Rica på den tiden.

44 Jag lyssnade till slut

Anonym

Under hela träffen med Madeline manade Anden mig att jag bara skulle gå ut med personer som hade höga normer.

46 Frågor och svar

Varför har min familj problem fastän vi går till kyrkan, har hemaftnar och försöker följa evangeliet? Vad mer kan vi göra?"

48 Affisch: Minns honom alltid**49 Rad på rad: Läran och förbunden 76:22–24****50 Återuppbyggandets lön**

Ashley Dyer

Bland ruinerna efter en jordbävning hittade jag mitt personliga värde.

52 Kraft från skriften

Adam C. Olson

De här två tahitiska tonåringarna behövde bara ge skrifterna en chans.

55 Från missionsfältet: Ledtråden i min välsignelse

Scott Talbot

56 Medlaren Jesus Kristus

Boyd K. Packer

En liknelse om en långgivare och en låntagare hjälper oss förstå rättvisa, barmhärtighet och försoningen.

70

59 Niyas val

Marcel Niyungi

Hon hade ett val att göra när hon insåg att affärsinnehavaren hade gett henne för mycket växel.

60 Påskveckan

Fastän vi firar påsk en dag så inbegriper den en hel veckas händelser i Frälsarens liv.

62 Konstverk av barn från hela världen

Fiskare, tempel, missionärer och mer.

65 Särskilt vittne: Hur kan jag hålla mig på säkert avstånd från allt det dåliga i världen?

Richard G. Scott

66 Ta med Primär hem: Jesus Kristus är min Frälsare och Återlösare

Ana Maria Coburn och Cristina Franco

68 Glada att vara hemma

Chad E. Phares

En bror och syster från Kambodja berättar vad som gör dem glada.

70 För små barn

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: en vacker prinsessa.

50

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper
Rådgivande: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson
Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr
Biträdande redaktör: Susan Barrett
Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen
Grafikansvarig: Scott Van Kampen
Produktionschef: Jane Ann Peters

Senior Designers: C. kimall bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:
Översättningstjänst
Mariatorget 1A
118 48 STOCKHOLM
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89
E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund
Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof
Redaktör: Eivor Hagman
Medusagatan 2A
533 38 Jönköping
Tfn/Fax 036-71 96 63
E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijiiska, finska,
franska, grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribat, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska,
tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och
vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 135 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer information på Internet

Liahona.lids.org

FÖR VUXNA

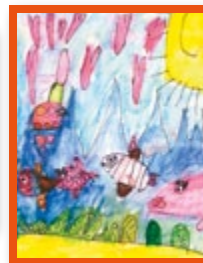
Läs omvändelseberättelser från
Marshallöarna (sidan 32) och se
fler foton på www.liahona.lids.org.

FÖR UNGDOMAR

När två tahitiska tonåringar bestämde
sig för att fokusera på skrifterna så
förändrades deras liv (sidan 52). **Lär dig
mer** på www.seminary.lids.org.

FÖR BARN

Se 23 konstverk från

den internationella konstutställningen
på sidorna 62–64 och andra bidrag på
www.liahona.lids.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på
www.languages.lids.org.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Aktivering, 32

Arbete, 9

Barmhärtighet, 56

Bön, 40

Familjen, 46

Frälsningsplanen, 41

Förbund, 42

Föredöme, 32

Försoningen, 12, 14,

16, 39, 66

Gudomlig natur, 70, 72

Helbrägdagörelse, 80

Helige Anden, den, 44

Hjälpföreningen, 7

Jesu Kristus, 4, 12, 14,

16, 20, 48, 49, 56, 60,

66, 80

Konst, 62

Kyrkans historia, 8

Kyrkans ledare, 9

Kärlek, 41

Missionsarbete, 28, 55

Moral, 42, 44

Motgångar, 46

Normer, 44

Nya testamentet, 60

Omvändelse, 12, 14,

28, 32, 38, 39

Personligt värde, 50

Profeter, 10

Rättfärdighet, 65

Rättvisa, 56

Sakramentet, 20, 48

Seminarier, 52

Skriftstudier, 52, 68

Talanger, 62

Tjänande, 11, 41, 50

Tro, 32

Uppståndelsen, 4, 16,

49, 60

Ärlighet, 59

President
Thomas S. Monson

Han är inte här, han har uppstått

I dag finns det bara ruiner kvar av Kapernaum, staden vid sjöstranden, hjärtat av Frälsarens verksamhet i Galileen. Här predikade han i synagogan, undervisade vid sjöstranden och botade i hemmen.

I början av sin verksamhet tog Jesus en text från Jesaja: ”Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN har smort mig till att predika glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna” (Jes 61:1; se också Luk 4:18) — ett tydligt uttalande om en gudomlig plan att rädda Guds söner och döttrar.

Men Jesu predikan i Galileen

vara bara en inledning. Människosonen hade alltid haft en förskräcklig avtalad tid att hålla på en kulle som hette Golgata.

Jesus arresterades i Getsemane örtagård efter den sista måltiden, övergavs av sina lärjungar, bespottades, förhördes och förödmjukades, och vacklade sedan under sitt stora kors mot Golgata. Efter triumf fick han utstå förräderi, tortyr och döden på korset.

Med ord från sången ”Den heliga staden”:

*Min dröm förvandlas ...
sig solen gömde i kylig
morgonstund.
Blott korsets dystra skugga
föll ned på kullens grund.¹*

Vår himmelske Fader gav oss sin Son. Vår äldre bror gav oss sitt liv.

Mästaren kunde ha vänt tillbaka i sista ögonblicket. Men det gjorde han inte. Han nedsteg under allt för att han skulle kunna rädda allt: människosläktet, jorden och allt liv som någonsin levt här.

Inga ord i kristendomen betyder mer för mig än de som sades av ängeln till den gråtande Maria från Magdala och den andra Maria när de på veckans första dag kom till graven för att vårda Herrens kropp. ”Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått.” (Luk 24:5–6).

Med det tillkännagivandet hade de som levt och dött, de som nu lever och en dag kommer att dö, och de som ännu inte fötts och ännu inte dött just räddats.

Resultatet av Kristi seger över graven är att vi alla kommer att uppstå. Detta är själens återlösning. Paulus skrev:

”Det finns ... himmelska kroppar och jordiska kroppar. Men de himmelska kropparnas glans är av ett slag, de jordiska kropparnas glans av ett annat slag.

Solen har sin glans, månen en annan och stjärnorna ännu en annan. Den ena

stjärnan skiljer sig från den andra i glans.

Så är det också med de dödas uppståndelse” (1 Kor 15:40–42).

Det är den celestiaa härligheten vi söker. Det är i Guds närhet vi vill vara. Det är en evig familj vi vill vara medlemmar i.

Om honom som befriade oss från oändlig död vittnar jag att han är en sanningens lärare — men han är mer än en lärare. Han är exemplet på det fullkomliga livet — men han är mer än ett exempel. Han är den store läkaren — men han är mer än en läkare. Han är bokstavligen världens Frälsare, Guds Son, Fridsfursten, Israels Helige, ja, den uppståndne Herren som förkunnade: ”Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev dödad. Jag är er förespråkare inför Fadern” (L&F 110:4).

”Vad glädje för mig syndare, han lever, min Förlossare.”²

Om detta vittnar jag. ■

SLUTNOTER

1. Frederick E. Weatherly, ”Den heliga staden” (1892).
2. ”Han lever min Förlossare”, *Psalmer*, nr. 83.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Bra lärare främjar enighet bland dem de undervisar. När människor berättar om insikter och lyssnar respektfullt på varandra skapar de inte bara en positiv inlärningsmiljö utan blir också mer eniga (se *Undervisning: Den högsta kallelsen*

[2000], s. 63). Enigheten stärks bland dem du undervisar när du och de vördnadsfullt vittnar om Jesu Kristi försoning och uppståndelse. Den här enigheten kan hjälpa familjer följa president Monsons råd att bli en evig familj.

UNGDOMAR

Han visade oss vägen hem

“Frälsaren ... kom till jorden för att visa oss hur man lever efter planen som lades fram i himlen — en plan som om vi efterlever den gör oss lyckliga. Hans exempel visade oss vägen tillbaka hem till vår himmelske Fader. Ingen annan som någonsin levt har varit lika ‘ståndaktig och orubblig’ (Mosiah 5:15). Han lät sig aldrig ledas vilse. Han koncentrerade sig på att utföra Faderns vilja, och följde alltid sin gudomliga mission ...

Ni är en del av den underbara plan som lades fram i förut-tillvaron. Att ni är här på jorden i dag är något som förut-setts sedan planen antogs. Er placering i tid och rum är inte en slump. Er ‘mycket stora tro och ... [era] goda gärningar’ (Alma 13:3) då lade grunden till det ni kan utföra nu, om ni är trofasta och lydiga ... Ni har ett stort verk att utföra. För att ni ska kunna utföra er gudomliga mission och leva efter lycksalighetsplanen måste också ni vara ständaktiga och orubbliga.”

Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident, “Under alla tider och i allting och överallt”, *Liahona*, maj 2008, s. 116.

BARN

Vi kan vara en del av en evig familj

President Monson säger att genom kraften i Frälsarens försoning kan vi vara tillsammans med vår familj igen efter döden. För din familj samman genom att följa anvisningarna här nedanför.

Anvisningar: Familjemedlemmarna till vänster har skilts från varandra och från Frälsaren genom döden. Gör en kopia av den här sidan, skriv ut den från www.lds.org, eller gör en egen illustration för att visa hur Frälsaren kan föra oss samman. Vik sidan vid varje streckad linje så att stjärnorna längst ner rör vid varandra och gömmer de mörka områdena.

Syftet med Hjälpföreningen

När vårt presidentskap kallades fick vi en del material om Hjälpföreningens historia. Vi studerade materialet under bön eftersom vi ville veta syftet med Hjälpföreningen och vad Herren ville att vi skulle göra. Vi lärde oss att syftet med Hjälpföreningen, så som Herren etablerade den, är att organisera, undervisa och inspirera hans döttrar för att förbereda dem för det eviga livets välsignelser.

För att uppfylla det här syftet med Hjälpföreningen har Herren gett varje syster i Hjälpföreningen och själva organisationen i stort i uppdrag att:

1. stärka sin tro och rättfärdighet.
2. stärka familjen och hemmet.
3. hjälpa andra genom att tjäna Herren och hans barn.

Vi kan utföra det här arbetet på Herrens sätt när vi söker efter, tar emot och handlar enligt personlig uppenbarelse. Utan personlig uppenbarelse kan vi inte lyckas. Om vi följer personlig uppenbarelse kan vi inte misslyckas. Profeten Nephi lärde oss att den Helige Anden visar oss "allt vad [vi] bör göra" (2 Nephi 32:5). Vi måste tillåta oss själva att stanna upp och vara så stilla att vi kan höra Andens röst.

Vi har en viktig roll i byggandet av Guds rike och förberedelserna inför Herrens ankomst. Faktum är att Herrens verk inte kan uträttas utan hans döttrars hjälp. Därför väntar sig Herren att vi ska göra mer. Han förväntar sig att vi ska uppfylla avsikten med Hjälpföreningen som aldrig förr.

Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident.

Från skrifterna

5 Mos 6:5–7; Luk 10:30–37; Jak 1:27;
2 Nephi 25:26; Mosiah 3:12–13

För att läsa om en kvinna som var ett exempel på tro och personlig rättfärdighet, se sidan 28.

Studera materialet under bön och samtala om det med systerarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Vad kan jag göra?

1. Vilken inspiration har jag fått för att hjälpa mina systrar stärka sin tro och personliga rättfärdighet och sin familj och sitt hem? Vilken hjälp kan jag ge?
2. Hur kan jag använda det här budskapet för att stärka min tro och min beslutsamhet att vara rättfärdig?

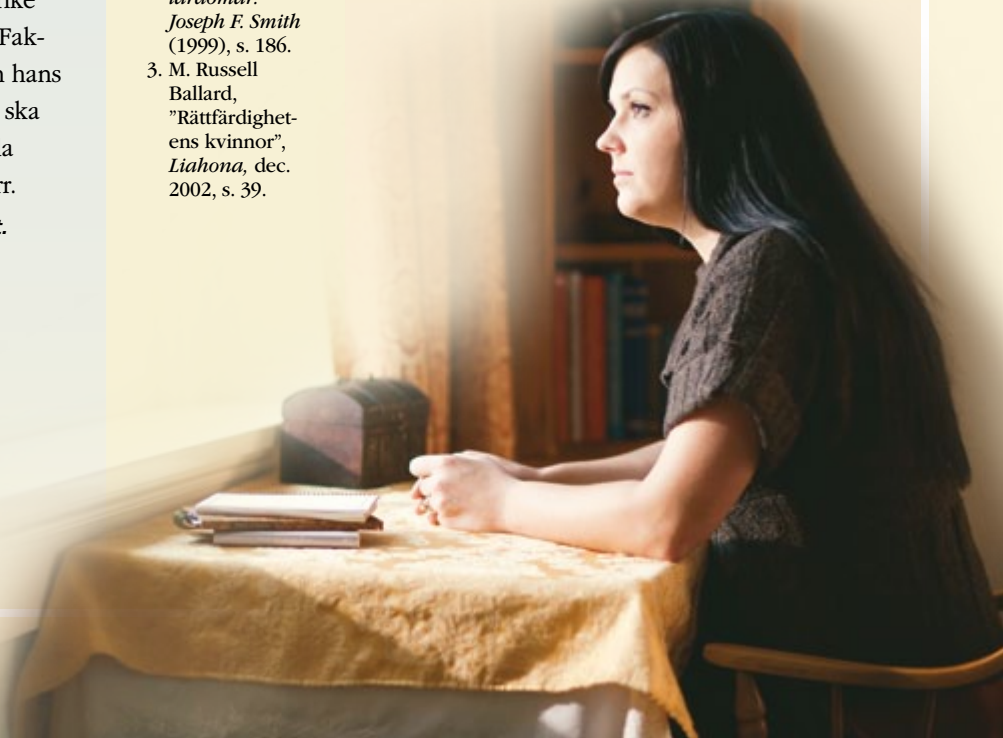
Gå till www.relief.society.lds.org för att få mer information.

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:25.
2. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 186.
3. M. Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liahona*, dec. 2002, s. 39.

Från vår historia

Under Hjälpföreningens möte den 9 juni 1842 sade profeten Joseph Smith till systerarna att deras förening "inte bara skulle hjälpa fattiga utan också rädda själar".¹ Det här uttalandet om både ett andligt och ett timligt syfte har kännetecknat Hjälpföreningen under hela dess historia. År 1906 sade president Joseph F. Smith (1838–1918): "[Hjälpföreningen] skall inte enbart sysselsätta sig med de fattigas, de sjukas och nödställdas behov, utan en del av uppgifterna som utgör merparten består i att sörja för Sions mödrars och döttrars andliga välfärd och frälsning, att se till att ingen blir försummad utan att alla skyddas mot olycka, katastrofer, mörkrets makter samt de onda ting som hotar dem i världen."² År 2001 upprepade äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum budskapet: "Varje syster i den här kyrkan som ingått förbund med Herren har ett gudomligt uppdrag att bidra till att rädda själar, att leda världens kvinnor, att stärka hemmen i Sion och att bygga upp Guds rike."³

Små och enkla medel

”Av det ringa kommer det som är stort” (L&F 64:33).

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Marshallöarna

Marshallöarna fick besök av medlemmar i kyrkan under andra världskriget, men det officiella missionsarbetet påbörjades inte där förrän i februari 1977. Det året fick äldste William Wardel och äldste Steven Cooper från Hawaiimissionen Honolulu i uppdrag att arbeta i området. Med hjälp av Eldred Fewkes, en medlem i kyrkan som hade flyttat till Marshallöarna på grund av sitt arbete, höll de söndagsmöten i en byggnad som tillhörde en annan kyrka.

Det första året döpte missionärerna 27 nyomvända. Tre år senare blev Marshallöarna en del av Mikronesienmissionen

Guam. År 1984 bildades Majuro distrikt på Marshallöarna. Medlemsantalet fortsatte att stiga och ledde till att ett andra distrikt bildades 1991 på atollen Kwajalein. År 2006 bildades Marshallöarnamissionen Majuro. Under de följande tre åren skedde en stor ökning av aktiviteten bland medlemmarna tack vare stort aktiveringsarbete, dop av nyomvända och starkare lokala ledare. Resultatet blev att Majuro stav bildades den 14 juni 2009.

Se sidan 32 för att läsa berättelser om Marshallöarnas medlemmars tro och omvändelse.

Lärdomar från konferensen

Våra barn är vuxna nu och har sina egna hem och familjer, men vi har kommit på ett bra sätt att lära oss om profeternas ord tillsammans. Under månaden efter varje generalkonferens studerar jag talen på www.conference.lds.org och väljer ut citat som ger inriktning, vägledning och tröst. Jag samlar tillräckligt många för att det ska finnas ett citat för varje dag under de kommande sex månaderna. (I april, till exempel, hittar jag ett citat för varje dag från den 1 maj till den 31 oktober.) Sedan ger jag kopior av citaten till vart och ett av våra barn.

Det är ett tillägg till deras egna studier av generalkonferensen, och de här dagliga citaten blir ofta samtalsämnen bland familjemedlemmarna. Det är underbart att tillsammans ta del av profeternas råd under månaderna efter generalkonferensen, även om vi bor långt ifrån varandra.

Christine Tippetts, Utah, USA

KYRKAN PÅ MARSHALLÖARNA	
Medlemmar	4 486
Missioner	1
Stavar	1
Distrikt	1
Församlingar/grenar	11

J. Reuben Clark Jr.: En man med ovanliga gåvor

Joshua Reuben Clark Jr. föddes i Grantsville, Utah, den 1 september 1871. Han fick inte mycket formell utbildning och kunde inte gå på high school, men hans mor undervisade honom och han tyckte om att lära sig mer. Han tog kandidatexamen i naturvetenskap som bästa elev i sin klass från Utah-universitetet och studerade sedan vidare och tog juridikexamen vid Columbia-universitetet i New York.

Broder Clark gifte sig med Luacine Annetta Savage i Salt Lake-templet 1898 och de fick fyra barn.

Med sin juridikexamen och briljanta hjärna fortsatte J. Reuben Clark Jr. till en framstående karriär inom juridik och samhällstjänst som kulminerade i hans utnämning till amerikansk ambassadör i Mexiko 1930. Men karriären tog en ände när broder Clark inröstades som andra rådgivare till president Heber J. Grant i första presidentskapet den 6 april 1933. Han var då högpräst men inte generalauktoritet. Han ordinerades till apostel när han senare inröstades som första rådgivare till president Grant i oktober 1934. President Clark verkade så småningom

President Clark (till vänster) tillsammans med Lamont Toronto, missionspresident.

Första presidentskapet 1945 (från vänster): J. Reuben Clark Jr., Heber J. Grant och David O. McKay.

som rådgivare till presidenterna George Albert Smith och David O. McKay.

Ett av hans många bidrag till kyrkan som utmärker sig särskilt är det exempel på ödmjukhet han visade när David O. McKay blev kyrkans president. Han kallade president Clark till sin andre rådgivare. Eftersom president Clark hade verkat som förste rådgivare i de tidigare första presidentskapen ansåg tydligen en del att han hade nonchalerats, men president Clark förklarade: "I Herrens tjänst är det inte var man tjänar, utan hur, som har betydelse. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till."¹

President Clark dog den 6 oktober 1961.

SLUTNOT

1. J. Reuben Clark Jr., i Conference Report, apr. 1951, s. 154.

KYRKANS ARBETSFÖRMEDLINGSTJÄNST ANORDNAR MINIKURS

Kyrkans arbetsförmedlingstjänst anordnar en minikurs för att hjälpa dem som söker jobb, vill ansöka till en skola eller starta ett företag. Minikursen hjälper deltagarna att sätta upp yrkesinriktade mål och stärka förtroendet för sin förmåga att lyckas. Den är utformad för att

vara upplysande, interaktiv, motiverande och rolig. De som tillämpar det de lärt sig på minikursen kan ofta hitta arbete fortare än vad de skulle ha gjort annars.

På minikursen tar man upp sådana ämnen som hur man fastställer yrkesinriktade mål, hittar resurser som är till hjälp för

att uppnå målen, skriver en meritförteckning och lyckas med ett nytt jobb.

För att få reda på om det finns en minikurs nära dig kan du fråga din biskop eller grensresident eller gå till www.ldsjobs.org och klicka på "Find a Center".

”TÄNK PÅ DIN SKAPARE I DIN UNGDOMS DAGAR” (PREDIKAREN 12:1)

Skripturerna skildrar profeternas och apostlarnas verksamhet. Många av de här ledarna hade känt Gud sedan de var små. Här är fem berättelser från skripturerna som beskriver några av dessa framtida ledares upplevelser.

- Johannes Döparen som kallades att bereda vägen för ”Herrens ankomst” ”ordinerades när han var åtta dagar gammal av Guds ängel till makten” (L&F 84:27–28).

- Kung Josia kröntes när han var åtta år och tillbringade sin 31-åriga regeringstid med att hjälpa judarna omvända sig till evangeliet (se 2 Kung 22).

- Mormon var omkring 10 år när Ammaron valde honom till att föra uppteckningarna (Nephis plåtar) efter Ammaron. När Mormon var omkring 16 år ledde han de nephitiska arméerna. (Se Mormon 1:2–4; 2:1–2.)

- David var fortfarande pojke när han dödade Goliat, kanske i samma ålder som soldaterna i Helamans armé (se 1 Sam 17:49–56; Alma 53:22).

- Josef var 17 år när han såldes till Egypten, där ”HERREN var med Josef” (se 1 Mos 37:2, 27–28; 39:2).

”Allt det här välsignar mig”

Michael R. Morris

Kyrkans tidningar

Om det är lördag hittar man Elvira Guagliarello flitigt arbetande i sitt kök i Puerto Madryn som ligger på kusten av Argentinas Nuevo Gulf i den sydliga provinsen Chubut.

Hon mäter upp mjöl och vatten och sträcker sig efter andra ingredienser. Hon säger inte mycket medan hon arbetar. Hennes handlingar talar högre än hennes ord. Hon är trots allt i Herrens tjänst.

”Det känns bra eftersom jag vet att jag gör något bra” säger syster Guagliarello medan hon blandar ihop ingredienserna. Hon tänker på Frälsaren medan hon arbetar och gläds åt tanken att produkten av hennes tjänande hjälper andra medlemmar i kyrkan att minnas honom.

Syster Guagliarello är 82 år. Hon tycker om att verka som besökslärare, hjälper till att leda musiken i sin församling och bakar bröd som används till sakramentets förrättning — en kallelse hon har ärat i nästan 30

år. Hon bakar en limpa bröd till sig själv tidigare under veckan, men på lördagar tar hon sig tid att baka bröd ”bara till kyrkan”, säger hon. ”Jag säger till mig själv: ’Jag måste baka bröd, och jag måste gå till kyrkan.’ Jag vill inte misslyckas.”

Om hälsan tillåter reser hon också till templet — en årlig 20 timmar lång bussresa norrut till templet i Buenos Aires.

”Syster Guagliarello är alltid glad att få tjäna i kyrkan på alla sätt hon kan”, säger hennes biskop Jesús Santos Gumiel. ”Församlingsmedlemmarna vet att de kan lita på henne. Trots sin höga ålder bakar hon trofast bröd varje lördag och kommer till kyrkan varje söndag. Hon är ett gott exempel.”

Syster Guagliarello träffade hel- tidsmissionärerna 1962 i Mar del Plata, söder om Buenos Aires, medan hon arbetade på ett pensionat där de bodde. Hon kände

Elvira Guagliarello

igen dem när de knackade på hennes dörr 15 år senare, efter att hon flyttat till Puerto Madryn. Hon fick lektionerna, döptes och påbörjade sitt liv och tjänande i kyrkan.

Idag bor hon själv, men hon känner sig inte ensam. Hon har sina skrifter och församlingsfamiljen, och hon kommunicerar ofta med sin himmelske Fader i bön. Dessutom har hon Andens sällskap, något Herren har lovat alla som tjänar honom genom att tjäna andra.¹

”Allt det här välsignar mig”, säger syster Guagliarello med ett leende. ”Kyrkan sätter oss i arbete, och det gör mig glad. Jag har alltid glatt mig åt att tjäna vår Fader i himlen.” ■

SLUTNOT

1. Se Henry B. Eyring, ”I Herrens kraft”, *Liahona*, maj 2004, s. 19; se också Joh 14:16–18; Läran och förbunden 88:3.

HUR MAN FÅR UT DET MESTA AV DE GYLLENE ÅREN

Nyckeln till att känna sig nyttig och övervinna ensamhet är att leta efter sätt att hjälpa andra behövande. President Ezra Taft Benson (1899–1994) föreslog att kyrkans äldre medlemmar bör överväga att tjäna på följande sätt:

1. Tjäna i templet och besöka det ofta.
2. Samla in och skriva släkthistorier.
3. Engagera sig i missionsarbete.
4. Bygga upp familjegemenskapen.
5. Tacka ja till och uppfylla kallelser i kyrkan.
6. Tjäna på ett kristuslikt sätt.
7. Vårda hälsan och förbli aktiva.

Från Ezra Taft Benson, ”Till de äldre i kyrkan”, *Nordstjärnan*, jan 1990, s. 3–4.

JESUS KRISTUS SONADE VÅRA SYNDER

En av anledningarna till att vi finns här på jorden är att vi ska lära oss följa Guds bud. Förutom Jesus Kristus, som levde ett fullkomligt liv, har alla som levt på jorden syndat (se Rom 3:23; 1 Joh 1:8). Synd är när vi medvetet bryter mot Guds bud, och med alla synder följer ett straff. När vi syndar kräver rättvisan att vi genomlider straffet (se Alma 42:16–22).

En följd som alla synder har är att vi skiljs från Gud (se 1 Nephi 10:21). Den separationen är så allvarlig att vi inte kan åtgärda den själva.

För att övervinna separationen har vår himmelske Fader berett ett sätt

”Jesus Kristus som Guds enfödde Son och den enda syndfria person som levt på jorden var den ende som kunde sona alla människors synder” (Bible Dictionary, “Atonement”).

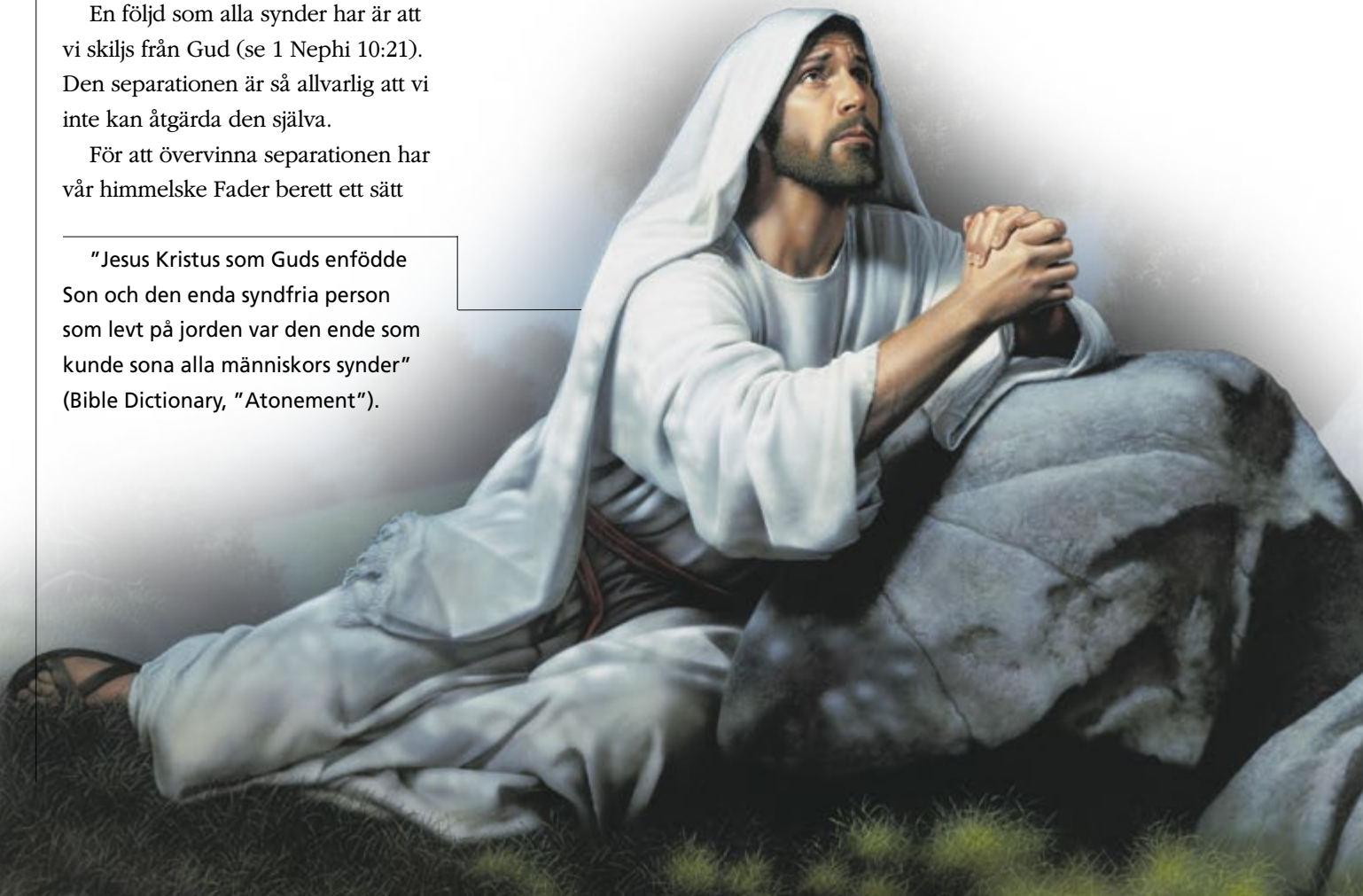
för sin enfödde Son, Jesus Kristus, att ta på sig bördan av våra synder och göra det möjligt för oss att bli andligt rena så att vi kan återförenas med honom. Det här är barmhärtighetens plan.

Frälsaren sade: ”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig. Men om de inte omvänder

sig måste de lida liksom jag” (L&F 19:16–17).

Som en del av sin försoning led Jesus för våra synder i Getsemane örtagård och på Golgatas kors. När vi omvänder oss från våra synder kan vi ta del av kraften i hans försoning i vårt liv.

Jesus Kristus, som villigt sonade våra synder, sade:

Försoningen ger också följande välsignelser:

1. Uppståndelse för alla som föds på jorden (se Alma 11:42–45).

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

”Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt” (Matt 11:28–30). ■

För mer information, se *Evangeliets principer* (2009), s. 59–65 och *Stå fast i din tro* (2004), s. 55–61.

3. Förmågan att känna frid under svårigheter eftersom Jesus tog på sig våra smärtor och sjukdomar (se Joh 14:27; Alma 7:11–12).

”Se, jag har kommit till världen för att bringa återlösning till världen och för att frälsa världen från synd.

Den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn skall jag därför ta emot, ty av sådana består Guds rike. Se, för sådana har jag lagt ned mitt liv och har tagit upp det igen. Omvänd er därför och kom till mig, ni jordens ändar, och bli frälsta” (3 Ne 9:21–22)

2. Evtig liv i Guds närhet för alla barn som dör innan de uppnått ansvarighetsålder, 8 år (se Mosiah 3:16; 15:24–25; Moroni 8:8–12).

4. Kompensation åt de rättfärdiga för orättvisor i livet (se Predika mitt evangelium [2005], s. 52).

Omvänd dig, vänd dig till Herren och bli helad

OMVÄNDELSENS VÄLSIGNELSER

”Synd är att avsiktligt överträda gudomlig lag. Jesu Kristi försoning är Guds gåva till sina barn för att rätta till och övervinna syndens följder...

Försoningens gåva som Jesus Kristus skänkt oss ger oss alltid och överallt tillgång till omvändelsens och förlåtelsens välsignelser.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Återvänd med säkerhet”, *Liahona*, maj 2007, s. 99, 101.

”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem” (L&F 58:42).

David L. Frischknecht

Studiekursavdelningen

Nyligen skadades en god och trofast kvinna jag känner allvarligt i en bilolycka. Bland hennes skador fanns brutna revben och brutna ryggkotor. En del av återhämtningen krävde att hon hade stöd för rygg och nacke så att hon inte kunde röra dem. Stöden såg mycket obekväma ut. Men de var nödvändiga. De utgjorde villkoren för att hennes rygg och nacke skulle bli friska.

Omvändelse är som de där stöden. När vi syndar skadar vi vår själ och en gudomlig behandling behövs för att vi ska bli friska igen. Omvändelse är det villkor som gör att Frälsaren, genom försoningens kraft, kan *hela* oss (se 3 Nephi 9:13). En del av omvändelsen kanske inte är bekväm — liksom stödet inte är för en bruten rygg — men vi behöver omvända oss ändå.

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Sann omvändelse gör att vi börjar göra det rätta igen. För att verkligen omvända oss måste vi inse vår synd och

känna ånger, eller sorg efter Guds vilja, och bekänna dessa synder för Gud. Om våra synder är allvarliga måste vi också bekänna dem för vår bemyndigade prästadömsledare. Vi måste be Gud om förlåtelse och göra allt vi kan för att rätta till den skada våra handlingar kan ha orsakat. Omvändelse innebär en sinnets och hjärtats förändring — vi slutar göra det som är fel och börjar göra det som är rätt. Det ger oss en ny inställning mot Gud, mot oss själva och mot livet i allmänhet.”¹

När vi lyckas fullfölja omvändelseprocessen är resultatet helbrägdagörelse, befrielse och glädje. Dorothy J. R. White skrev:

*Betänk tårarna som faller på utsidan, men som gör oss rena på insidan.*²

Herren vädjar till oss med ihärdighet, kärlek och övertygelse att vi ska omvända oss, för han vill hela oss. Han led till kropp och själ för att betala straffet för våra synder om vi omvänder oss. Han förklarar:

Den förlorade sonen återvände ödmjukt till sin far och sade: "Far, jag har syndat mot himlen och inför dig. Jag är inte längre värd att kallas din son" (Luk 15:21). Hans far hälsade honom varmt välkommen hem. På samma sätt hälsar vår himmelske Fader oss välkomna när vi omvänder oss.

"Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ — och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga —

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen.

Därför befaller jag dig på nytt att omvända dig" (L&F 19:16–20).

Må vi omvända oss nu, vända oss till Herren och bli helade. ■

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Återvänd med säkerhet", *Liahona*, maj 2007, s. 100.
2. Dorothy J. R. White, "Repentance", *Ensign*, juli 1996, s. 27.

Vilka är omvändelsens och förlåtelsens välsignelser?

- Den Helige Anden bekräftar för oss att vi har blivit förlättna.
- Gud tar bort bördan av skuld för våra synder.
- Vi kan känna den Helige Andens inflytande i större mått.

För mer information om det här ämnet, se Hes 33:15–16; Alma 12:33–34; 36:13, 17–20; och Boyd K. Packer, "Förlåtelsens strålande morgon", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 19–21.

VARFÖR HELAR OMVÄNDELSEN OSS?

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum besvarar den frågan i sitt generalkonferenstal "Bli omvända ... så att jag kan hela er" (*Liahona*, nov. 2009, s. 40–43). Profeten Alma hjälper oss också förstå vad omvändelse och försoningen är (se Alma 42).

1. Vår omvändelse ger oss tillgång till Kristi försoning och hjälper oss att bli helade. Kristi lidande i Getsemane och på Golgata sonade allas våra synder. Han kan och är ivrig att förlåta våra synder.
2. När vi syndar vänder vi oss bort från Gud. Detta skadar vår ande.
3. När vi omvänder oss "återvänder" vi till Gud. Det gör att våra samvetskval försvinner. Förlåtelsen tar också "bort skulden från våra hjärtan" (Alma 24:10) och ger "samvetsfrid" (Mosiah 4:3), och helar oss således.

Du kan bära ditt vittnesbörd för någon om välsignelserna du har fått när du har omvänt dig.

GETSEMANES renande kraft

**Äldste
Bruce R. McConkie
(1915–1985)**

i de tolv apostlarnas
kvorum

Bruce R. McConkie föddes den 29 juli 1915 i Michigan, USA. Han inröstades till de sjuttios första kvorum den 6 oktober 1946 och ordinerades till apostel den 12 oktober 1972. Han dog den 19 april 1985 i Salt Lake City, Utah. Det här talet hölls vid generalkonferensen den 6 april 1985.

Jag känner, och Anden tycks hålla med, att den viktigaste lära jag kan förkunna, och det mest kraftfulla vittnesbörd jag kan bära, är om Herrens Jesu Kristi försoningsoffer.

Hans försoning är den mest enastående händelse som någonsin ägt rum eller kommer att äga rum från skapelsens gryning genom alla tidsåldrar i en evighet utan slut.

Det är den oförlikneliga handling av godhet och nåd som endast en gud kan utföra. Genom den sattes alla villkor och betingelser i Faderns eviga frälsningsplan i funktion.

Genom den ges människan odödlighet och evigt liv. Genom den räddas alla människor från döden, helvetet, djävulen och ändlös pina.

Och genom den kommer alla som tror på

och lyder Guds härliga evangelium, alla som är sanna och trofasta och övervinna världen, alla som lider för Kristus och hans ord, alla som är tuktade och hemsökta för hans sak, honom som vi tillhör — alla kommer att bli lika sin Skapare och sitta tillsammans med honom på hans tron och regera med honom för alltid i en härlighet utan slut.

När jag talar om dessa förunderliga saker kommer jag att använda mina egna ord, även om ni kanske tror att de är hämtade ur skrifterna, ord talade av andra apostlar och profeter.

Det är sant att de först tillkännagavs av andra, men nu är de mina, för Guds helige Ande har burit vittnesbörd för mig om att de är sanna, och det är nu som om Herren hade uppenbarat dem just för mig. Jag har därigenom hört hans röst och känner hans ord.

I Getsemane örtagård

För två tusen år sedan, utanför Jerusalems murar, fanns det en behaglig trädgård, Getsemane kallad, dit Jesus och hans närmaste vänner hade för vana att dra sig tillbaka för begrundan och bön.

Där undervisade Jesus sina lärjungar om rikets lära, och de samtalade alla med honom, som är Fader till oss alla, i vars tjänst de var, och vars ärende de gick.

Denna heliga plats, liksom Eden där Adam bodde, liksom Sinai varifrån Jehova gav sina lagar, liksom Golgata där Guds Son gav sitt liv till lösen för många, denna heliga plats är den plats där den evige Faderns Son, som var utan synd, tog på sig alla människors synder på villkor att de omvände sig.

Vi känner inte till, vi kan inte återge, inget dödligt sinne kan fatta den fulla innebörden av det som Kristus gjorde i Getsemane.

Arresteringen, rättegången och gisslandet

Efteråt — då hans kropp var plågad och tömd på krafter — ställdes han inför Judas och de andra personifierade djävlar, några från själva Sanhedrin; och han leddes bort med ett rep om halsen, som en vanlig brottsling för att dömas av de onda män vilka som judar satt i Arons säte och som romare utövade Caesars makt.

De förde honom till Hannas, till Kajfas, till Pilatus, till Herodes och tillbaka till Pilatus. Han blev anklagad, överöst med förbannelser och slagen. Deras vidriga saliv rann nedför hans ansikte medan svåra slag ytterligare försvagade hans smärtande kropp.

Med käppar slog de honom i vredesmod på ryggen. Blod rann nedför hans ansikte då törnekronan genomborrade hans panna.

Men framför allt blev han gisslad, gisslad med fyrtio slag så när som på ett, gisslad med en läderpiska i vilken vassa ben och metallbitar hade vävts in.

Många dog enbart av att bli gisslade, men han reste sig ur det lidande som gisslandet innebar för att sedan dö en skymflig död på Golgatas grymma kors.

Han bar sedan sitt kors tills han föll under dess tyngd och den smärta och de plågor som han genomled.

Vi vet att han svettades stora blodsdroppar från varje por medan han tömde den bittra kalken som hans Fader hade givit honom.

Vi vet att han led, både till kropp och själ, mer än vad som är möjligt för människan att lida utan att dö därav.

Vi vet att hans lidande på något sätt, som är ofattbart för oss, tillfredsställde rättvisans fordringar, återlöste botfärdiga själar från syndens smärta och straff och gjorde barmhärtigheten möjlig för dem som tror på hans heliga namn.

Vi vet att han låg utsträckt på marken medan smärtorna och kvalen från en oändlig börda fick honom att skälva och önska att han inte behövde tömma den bittra kalken.

Vi vet att en ängel kom från härlighetens boning för att stärka honom i hans eldprov, och vi antar att det var den mäktige Mikael, som först föll för att den dödliga människan skulle bli till.

Såvitt vi kan bedöma pågick dessa oändliga kval — detta lidande utan jämförelse — under ungefär tre eller fyra timmar.

*Inget
dödligt sinne
kan fatta
den fulla
innebörden
av det som
Kristus
gjorde i
Getsemane.*

På korset

Slutligen, på en kulle som kallades Golgata — återigen, utanför Jerusalems murar — medan hjälplösa lärjungar såg på och kände döds kampen i sina egna kroppar, lade de romerska soldaterna honom på korset.

Med stora klubbor slog de järnspikar genom hans fötter och händer och handleder. Han var verkligen sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull.

Sedan restes korset för att alla skulle kunna se och förbanna och håna. Detta gjorde de, fyllda av djävulsk ondska, under tre timmar från nio på morgonen till middagstid.

Sedan förmörkades himmelen. Mörkret täckte landet under en tidrymd av tre timmar, och samma sak hände bland nephiterna. Det uppstod en kraftig storm, som om naturens Gud var i svår vanda.

Och det var han sannerligen, för medan han hängde på korset ytterligare tre timmar, från middagstid till tre på eftermiddagen, upprepades de oändliga kvalen och den obarmhärtiga smärtan som han genomled i Getsemane.

Och slutligen, när de försonande plågorna hade tagit ut sin rätt — när segern hade blivit vunnen, när Guds Son hade fullgjort sin Faders vilja i allt — sade han: ”Det är fullbordat” (Joh 19:30) och gav frivilligt upp andan.

I andevärlden

Medan frid och lättnad genom en barmhärtig död befriade honom från dödlighetens smärta och sorg, inträdde han i Guds paradiset.

När han hade utgivit sin själ som ett syndoffer var han redo att se sin avkomma, i enlighet med det messianska ordet.

Det var alla de heliga profeterna och trofasta heliga från tidsåldrar i det förflutna. Det innefattade alla dem som tagit på sig hans namn, och som blivit andligen födda av honom och blivit hans söner och hans döttrar, liksom förhållandet är med oss. Alla var församlade i andevärlden för att där se hans ansikte och höra hans röst.

Efter omkring 38 eller 40 timmar — tre dagar som

judarna mätte tiden — kom vår välsignade Herre till graven som tillhörde Josef från Arimatea, där hans delvis balsamerade kropp hade lagts av Nikodemus och Josef.

Hans uppståndelse

Sedan, på ett för oss ofattbart sätt, tog han denna kropp som ännu inte hade börjat förruttna och uppreste den till den strålande odödlighet som gjorde honom lik sin uppståndne Fader.

Han mottog sedan all makt i himlen och på jorden, erhöll evig upphöjelse, visade sig för Maria från Magdala och många andra, och uppsteg till himlen för att sitta ned på Guds, den Allsmäktige Faderns, högra sida och regera för alltid i evig härlighet.

Hans uppståndelse från de döda på den tredje dagen var försoningens höjdpunkt. Återigen, på ett sätt som är ofattbart för oss, får hans uppståndelse till följd att alla människor kommer att uppstå ur graven.

Liksom döden kom genom Adam, så kom livet genom Kristus. Liksom Adam är dödlighetens fader, så är Kristus odödlighetens Fader.

Och utan dessa båda, dödlighet och odödlighet, kan människan inte åstadkomma sin frälsning och uppstiga till de höjder bakom skyarna där gudarna och änglarna vistas för alltid i evig härlighet.

Kunskap om försoningen

Kristi försoning är den mest betydelsefulla och grundläggande läran i evangeliet, och den är den minst förstådda av alla våra uppenbarade sanningar.

Många av oss har en ytlig kunskap och litar på att Herren genom sin godhet ska hjälpa oss igenom livets prövningar och faror.

Men om vi ska ha tro liksom Enok och Elia måste vi tro det som de trodde på, veta det som de visste, och leva såsom de levde.

Jag vill be er förena er med mig i erhållandet av en välgrundad och säker kunskap om försoningen.

Vi måste kasta åt sidan människors filosofier och de visas visdom och lyssna till den Ande som getts oss för

att döden blev till, skulle Kristi försoning som skänker oss liv inte ha ägt rum.

Hans försoningsblod

Och vad gäller denna fullkomliga försoning, åstadkommen genom Guds utgjutna blod — jag vittnar om att den ägde rum i Getsemane och på Golgata, och vad gäller Jesus Kristus, så vittnar jag om att han är Son till den levande Guden och att han blev korsfäst för världens synder. Han är vår Herre, vår Gud och vår kung. Detta vet jag av mig själv, oberoende av någon annan människa.

Jag är ett av hans vittnen, och en dag får jag känna märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter och väta hans fötter med mina tårar.

Men min vetskap kommer inte att vara större då än den är nu om att han är Guds Allsmäktige Son, att han är vår Frälsare och Återlösare, och att frälsning kommer av och genom hans försonings blod och inte på något annat sätt.

Gud give att vi alla må vandra i ljuset, såsom Gud vår Fader är i ljuset, så att hans Sons Jesu Kristi blod, i enlighet med löftena, kan rena oss från all synd. ■

Underrubriker tillagda; standardiserad skrivning med stor begynnelsebokstav, kommatering och stavning.

att leda oss in i all sanning.

Vi måste söka i skrifterna, ta emot dem som Herrens vilja och röst och Guds kraft till frälsning.

Medan vi läser, begrundar och ber, kommer Guds tre trädgårdar inför oss i vårt sinne — Edens lustgård, Getsemane örtagård och trädgården med den tomma graven där Jesus visade sig för Maria från Magdala.

Skapelsen, fallet och försoningen

I Eden ser vi allt skapat i ett paradiskt tillstånd — utan död, utan fortplantning, utan provande erfarenheter.

Vi kommer till insikt om att en sådan skapelse, nu okänd för människan, var det enda sättet varpå fallet kunde förberedas.

Vi får sedan se Adam och Eva, den första mannen och den

första kvinnan, stiga ner från sitt odödliga tillstånd och sin paradiska härlighet för att bli det första dödliga köttet på jorden.

Dödligheten, som inbegriper fortplantning och död, kommer till världen. Och på grund av överträdelse tar ett provotillstånd sin början.

Sedan i Getsemane får vi se Guds Son återlösa människan från den timliga och andliga död som kommer till oss genom fallet.

Och slutligen får vi inför en tom grav veta att Kristus, vår Herre, har brutit dödens bojar och står för evigt triumferande över graven.

Sålunda är skapelsen fader till fallet. Genom fallet kommer dödligheten; och genom Kristus kommer odödlighet och evigt liv.

Om Adam inte hade fallit så

Hans uppståndelse får till följd att alla människor kommer att uppstå ur graven.

Äldste
D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

ATT ALLTID MINNAS HONOM

Om vi alltid minns Frälsaren kan vi "med glädje göra allt det som står i vår makt", med full förvisning om att hans makt och kärlek till oss ska hjälpa oss klara av allt.

Sakramentsbönerna bekräftar att ett av huvudändamålen med sakramentet, som det instiftades av Herren Jesus Kristus, är att vi alltid ska "minnas honom" (L&F 20:77, 79).

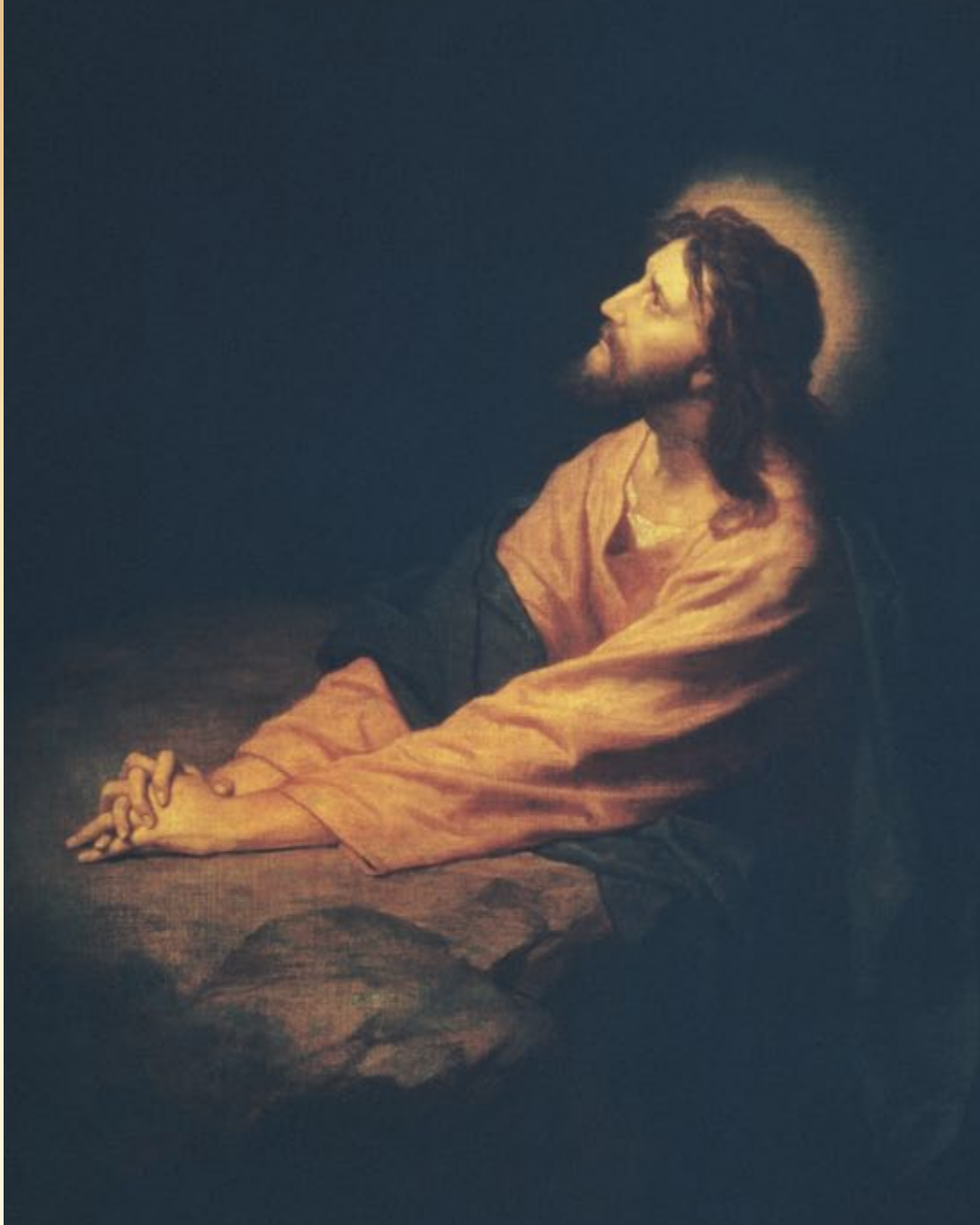
För att minnas Frälsaren behöver vi förstå minnas hans försoning, symboliskt representerad av brödet och vattnet som sinnebilder för hans lidande och död. Vi får aldrig glömma vad han gjorde för oss, ty utan hans försoning och uppståndelse skulle livet inte ha någon

mening. Men med hans försoning och uppståndelse har vårt liv eviga, gudomliga möjligheter.

Jag vill ta upp tre aspekter av vad det innebär att "alltid minnas honom". För det första:

Söka efter att veta och följa hans vilja. För det andra: Inse och acceptera vår förpliktelse att ställas till svars inför Kristus för varje tanke, ord och handling. Och för det tredje: Leva i tro, utan rädsla, på att vi alltid kan se till Frälsaren för den hjälp vi behöver.

Du och jag kan göra Kristus till det centrala i vårt liv och bli ett med honom såsom han är ett med Fadern. Vi kan börja med att ta isär vårt liv, rensa upp, och sedan sätta ihop det i prioritetsordning med Frälsaren i centrum.

1. Sök efter att veta och följa Kristi vilja, så som han sökte Faderns vilja.

Genom sakramentsvälsignelsen över brödet lovar vi att vara villiga att ta på oss Sonens namn "och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit [oss]" (L&F 20:77). Det är också lämpligt att läsa det här förbundet som "alltid minnas honom *för att* hålla de bud som han har givit [oss]." Det var så han alltid mindes Fadern. Som han sade: "Jag kan inte göra något av mig själv. Efter det jag hör dömer jag, och min dom är rättvis. Ty jag söker inte min egen vilja utan hans

vilja som har sänt mig" (Joh 5:30).

Jesus uppnådde fullkomlig enighet med Fadern genom att med både kött och ande underkasta sig Faderns vilja. Jesus talade om sin Fader när han sade: "Jag [gör] alltid det som behagar honom" (Joh 8:29). Eftersom det var Faderns vilja underkastade sig Jesus till och med döden, och därmed införlivades "Sonens vilja ... i Faderns vilja" (Mosiah 15:7). Jesu fokusering på Fadern är en av huvudorsakerna till att han gjorde allt med sådan tydlighet och kraft.

På samma sätt kan du och jag göra Kristus

till det centrala i vårt liv och bli ett med honom såsom han är ett med Fadern (se Joh 17:20–23). Vi kan börja med att ta isär vårt liv, rensa upp, och sedan sätta ihop det i prioritetsordning med Frälsaren i centrum. Främst ska vi sätta sådant som gör det möjligt för oss att alltid minnas honom: Be och studera skrifterna regelbundet, studera apostlarnas lärdomar med eftertanke, förbereda oss för att värdigt ta del av sakramentet, delta i söndagsmötena och skriva ner och tänka på vad Anden och erfarenhet kan lära oss om lärjungeskap.

Du kan komma att tänka på annat som särskilt passar dig under den här tiden av livet. När vi har funnit tid och resurser för de här angelägenheterna som gör Kristus till det centrala i vårt liv kan vi börja lägga till andra ansvarsuppgifter och annat som är värdefullt, till exempel utbildning och förpliktelser som rör familjen. På det sättet trängs inte det väsentliga ut ur vårt liv av sådant som är ganska bra, och det som är av mindre värde får lägre prioritet eller faller bort helt och hållet.

Jag inser att det inte är lätt att anpassa sin vilja till Jesu Kristi vilja som han anpassade sin vilja till Faderns. President Brigham Young (1801–1877) talade med förståelse för våra svårigheter när han sade:

”Efter allt som har sagts och gjorts, efter att han lett detta folk under så lång tid, inser ni inte att det finns en brist på tillit till vår Gud? Kan ni märka det hos er själva? Ni kanske frågar: '[Broder] Brigham, märker du det hos dig?' Det gör jag. Jag kan se att jag fortfarande i viss mån saknar tillit till honom som jag förtröstar på. Varför? Därför att jag inte har kraften, till följd av det som fallet har förorsakat mig ...

Ibland väller det upp något inom mig

som drar en tydlig linje mellan mina och min himmelske Faders intressen; något som gör att mina och min Faderns intressen inte är helt samstämmiga.

Jag vet att vi bör känna och förstå, så långt det är möjligt, så långt den fallna naturen tillåter oss, så långt det går att få tro och kunskap att förstå oss själva, att det som är av intresse för den Gud vi tjänar, också är av intresse för oss, och att vi inte har något annat, varken i tiden eller evigheten.”¹

Fastän det inte är lätt kan vi ihärdigt sträva framåt med tro på Herren. Jag kan vittna om att vår önskan och förmåga att alltid minnas och följa Frälsaren ökar med tiden. Vi bör tålmodigt arbeta mot det målet och alltid be om att få den urskillning och gudomliga hjälp vi behöver. Nephi rådde: ”Jag säger er att ni alltid måste be och inte tröttna, och att ni inte får göra något för Herren utan att först be till Fadern i Kristi namn att han skall helga era gärningar åt er så att era gärningar kan bli till er själs välfärd” (2 Nephi 32:9).

Jag såg ett enkelt exempel på en sådan bön när äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum och jag hade i uppdrag att hålla en videokonferensintervju med ett par i ett annat land. Strax innan jag gick till studion gick jag ännu en gång igenom informationen vi hade fått om paret och kände att jag var redo för intervjun. Några minuter före den utsatta tiden såg jag äldste Oaks som satt för sig själv med nedböjt huvud. Efter ett ögonblick lyfte han på huvudet och sade: ”Jag avslutade just min bön som förberedelse för den här intervjun. Vi kommer att behöva urskillningens gåva.” Han hade inte försummat den viktigaste förberedelsen; en bön för att helga vår gärning till det goda och Herrens ära.

Vad vi än ”kommer undan med” i livet eller lyckas dölja från andra måste vi ändå möta när den oundvikliga dag kommer då vi lyfts upp inför Jesus Kristus, den sanna och fullkomliga rättvisans Gud.

2. Förbered dig för att ställas till svars inför Kristus för varje tanke, ord och handling.

I skrifterna står det klart och tydligt att domens stora dag kommer när Herren ska döma nationerna (se 3 Nephi 27:16) och när varje knä ska böjas och varje tunga bekänna att han är Kristus (se Rom 14:11; Mosiah 27:31; L&F 76:110). Domens personliga natur och omfattning beskrivs av Alma i Mormons bok:

”Ty våra ord kommer att fördöma oss, ja, alla våra gärningar kommer att fördöma oss. Vi blir inte befunda obefläckade, och även våra tankar kommer att fördöma oss. Och i detta hemska tillstånd kommer vi inte att våga se uppåt mot vår Gud, och vi skulle vara glada om vi kunde befälla klipporna och bergen att falla över oss och dölja oss för hans åsyn.

Men detta kan inte ske. Vi måste komma fram och stå inför honom i hans härlighet och i hans kraft och i hans makt, majestät och herrevälde och till vår eviga skam erkänna att alla hans domar är rättvisa, att han är rättvis i alla sina gärningar, och att han är barmhärtig mot människobarnen och att han har all makt att frälsa varje människa som tror på hans namn och bär sådan frukt som tillhör omvändelsen” (Alma 12:14–15).

När Frälsaren framlade sitt evangelium hade domen en central plats däri. Han sade:

”Se, jag har givit er mitt evangelium, och detta är det evangelium som jag har givit er — att jag kom till världen för att göra min Faders vilja, därför att min Fader sände mig.

Och min Fader sände mig för att jag skulle kunna lyftas upp på korset, och så att jag,

sedan jag lyfts upp på korset skulle kunna dra alla människor till mig, för att människorna, liksom jag hade lyfts upp av människor, på samma sätt skulle lyftas upp av Fadern för att stå inför mig för att dömas efter sina gärningar, vare sig de är goda eller de är onda.

Och av denna anledning har jag blivit upplyft. Därför skall jag enligt Faderns makt dra alla människor till mig så att de kan dömas efter sina gärningar” (3 Nephi 27:13–15).

Det här att ”lyftas upp på korset” är förstås ett symboliskt sätt att tala om Jesu Kristi försoning varigenom han tillfredsställde de krav som rättvisan kan ha på var och en av oss. Med andra ord betalade han allt det som rättvisan kan kräva av oss för våra synder genom sitt lidande och sin död i Getsemane och på Golgata. Därför står han i rättvisans ställe och är rättvisan personifierad. Alldeles som Gud är kärleken, är han också rättvisan. Våra skulder och förpliktelser löper nu till Jesus Kristus. Därför har han rätt att döma oss.

Den domen, säger han, är grundad på våra gärningar. De särskilt ”goda nyheterna” i hans evangelium är att han erbjuder förlåtelsens gåva, beroende på vår omvändelse. Om våra gärningar därför är omvändelsens gärningar så förlåter han våra synder och felsteg. Om vi förkastar förlåtelsens gåva och vägrar att omvända oss läggs rättvisans straffdomar, som han nu representerar, på oss. Han sade: ”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig. Men om de inte omvänder sig måste lida liksom jag” (L&F 19:16–17).

Att alltid minnas honom betyder alltså att vi alltid minns att inget kan döljas från honom. Det finns ingen del av vårt liv, oavsett om det är en gärning, ett ord eller en tanke, som kan döljas från Faderns och Sonens vetskap. Inget fusk på ett prov, ingen butiksstöld, ingen lustfylld fantasi eller tillfredsställande och ingen lögn missas, överses med, döljs eller glöms bort. Vad vi än ”kommer undan med” i livet eller lyckas dölja från andra måste vi ändå möta när den oundvikliga dag kommer då vi lyfts upp inför Jesus Kristus, den sanna och fullkomliga rättvisans Gud.

Den verkligheten har vid olika tillfällen hjälpt mig att antingen omvända mig eller undvika synden från första

början. Vid ett tillfälle i samband med en husförsäljning uppstod ett fel i dokumentationen och jag insåg att jag hade laglig rätt att få mer pengar från köparen. Mäklaren frågade om jag ville behålla pengarna eftersom jag hade rätt till det. Jag tänkte på hur jag skulle möta Herren, rättvisan personifierad, och försöka förklara att jag hade laglig rätt att dra fördel av köparen och hans misstag. Jag såg inte hur jag skulle vara särskilt övertygande, särskilt inte eftersom jag själv förmodligen bad om nåd samtidigt. Jag visste att jag inte skulle kunna leva med mig själv om jag var så ohederlig att jag behöll pengarna. Jag svarade mäklaren att vi skulle hålla oss till avtalet så som det ursprungligen var tänkt. Det är värt bra mycket mer för mig än någon summa pengar att veta att jag inte har något att omvända mig från i det köpet.

I min ungdom var jag försumlig på ett sätt som gjorde att en av mina bröder blev något skadad. Jag erkände inte min dumhet då, och ingen fick någonsin veta något om min roll i det hela. Många år senare bad jag till Gud att han skulle visa mig allt i mitt liv som behövde ändras så att jag skulle finnas mer värdig inför honom, och jag kom att tänka på den här händelsen. Jag hade glömt bort det, men Anden viskade att det här var en olöst överträdelse som jag behövde bekänna. Jag ringde min bror, bad om förlåtelse och han förlät mig genast och generöst. Min förlägenhet och ånger skulle ha varit mindre om jag hade bett om förlåtelse när det hände.

Jag tyckte att det var intressant och betydelsefullt att Herren inte hade glömt händelsen så långt tillbaka även om jag hade gjort det. Synder tar inte hand om sig själva eller bara bleknar bort. Synder kan inte ”sopas under mattan” i det eviga perspektivet. De måste klaras upp, och det underbara är att tack vare Frälsarens försonande nåd så kan de klaras upp på ett mycket lyckligare och mycket mindre smärtsamt sätt än om vi själva skulle behöva tillfredsställa den kränkta rättvisan.

Det bör också vara uppmuntrande för oss att tänka på en dom där inget förbises för det betyder också att det finns inget vi gör som är lydigt, vänligt eller gott, hur litet det än är, som någonsin glöms bort, och ingen motsvarande välsignelse som undanhålls.

Vi vet att svårigheter, besvikelser och sorger kommer till oss alla på olika sätt, men vi vet också att i slutändan samverkar allting till vårt bästa, tack vare vår gudomlige Förespråkare.

3. Var inte rädd, och se till Frälsaren för att få hjälp.

Under återställensens första dagar gav Jesus råd och tröst till Joseph Smith och Oliver Cowdery som arbetade på översättningen av Mormons bok och som snart skulle förlänas prästadömet. Joseph var 23 år och Oliver 22. Förföljelser och andra svårigheter var vanliga, nästan ständigt förekommande. I den situationen sade Herren följande till dem i april 1829:

”Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, ty om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand.

Se, jag fördömer er inte. Gå er väg och synda inte mer. Utför med allvar det verk

som jag har befallt er.

Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.

Se såren som stacks i min sida, och även märkena efter spikarna i mina händer och fötter. Var trofasta, håll mina bud, och ni skall ärva himmelriket. Amen” (L&F 6:34–37).

Att vända sig till Frälsaren i varje tanke är förstås ett annat sätt att säga ”alltid minnas honom”. När vi gör det, behöver vi varken tvivla eller frukta. Frälsaren påminde Joseph och Oliver liksom han påminner oss att han genom försoningen har fått all makt i himlen och på jorden (se Matt 28:18) och att han har både förmågan och önskan att skydda oss och avhjälpa våra behov. Om vi bara är trofasta kan vi lita fullkomligt på honom.

Före den tröstande uppenbarelsen till Joseph och Oliver hade profeten genomlidit en svår och smärtsam upplevelse som lärde honom att vända sig till Frälsaren och inte vara rädd för människors åsikter, påtryckningar och hotelser.

I juni 1828 tillät Joseph att Martin Harris tog de 116 första sidorna av Mormons bok från Harmony i Pennsylvania för att visa dem för släktingar i Palmyra i New York. När Martin inte hade återvänt vid den tid han lovade färdades den orolige Joseph med diligens till sina föräldrars hem i Manchester Township i New York. Profeten skickade omedelbart bud efter Martin. När Martin anlände erkände han att han inte hade manuskriptet och att han inte visste var det var.

Joseph utropade: "Å nej! Gode Gud, gode Gud ... allt är förlorat, allt är förlorat. Vad skall jag göra? Jag har syndat — det är jag som har framkallat Guds vrede genom att be honom om något som jag inte hade rätt att be om ... Vilken tillrättavisning förtjänar jag nu inte av den Högstes ängel?"

Dagen därpå återvände profeten till Harmony. När han var där sade han: "Jag började ödmjuka mig i kraftfull bön inför Herren ... att jag om möjligt skulle få nåd av honom och förlåtas allt jag hade gjort som var i strid med hans vilja."²

Efter att ha tillrättaviserat Joseph för att han fruktade människor mer än Gud sade Herren:

"Du är Joseph, och du utvaldes att utföra Herrens verk, men om du inte är varsam kommer du att falla på grund av överträdelse.

Men kom ihåg: Gud är barmhärtig. Omvänd dig därför från det du gjort som strider mot den befallning som jag gav dig, så är du ännu utvald och åter kallad till verket" (L&F 3:9–10).

"Herren tog både plåtarna och Urim och Tummin från Joseph för en tid. Men han skulle snart få tillbaka dem. 'Ängeln glädde sig när han lämnade tillbaka Urim och Tummin', sade profeten, 'och sade att Gud var nöjd med min trofasthet och ödmjukhet och älskade mig för min ånger och uthållighet i bön, att jag i detta hade fullgjort min plikt så väl ... att jag kunde börja översätta på nytt.'

När Joseph nu fortsatte det stora verket styrktes han av den ljuva känslan att ha fått förlåtelse av Herren och av en förnyad beslutsamhet att göra hans vilja."³

Profetens beslutsamhet att lita på Gud och inte frukta vad människor kunde göra blev absolut efter den upplevelsen. Hans liv efter det var ett lysande exempel på vad det innebär att minnas Kristus genom att lita på hans makt och barmhärtighet. Under sin mycket svåra och prövande vistelse i Libertyfängelset i Missouri uttryckte Joseph sin insikt om detta med följande ord:

"Ni bröder vet att ett mycket stort skepp i storm har stor nytta av ett mycket litet roder som håller det upp mot vinden och vågorna.

Låt oss därför, högt älskade bröder, med glädje göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvissning stå stilla och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras." (L&F 123:16–17).

Kort sagt betyder "alltid minnas honom" att vi inte lever vårt liv i rädsla. Vi vet att svårigheter, besvikelser och sorger kommer till oss alla på olika sätt, men vi vet också att i slutändan samverkar allting till vårt bästa, tack vare vår gudomlige Förespråkare (se L&F 90:24; 98:3). Det är en sådan tro som president Gordon B. Hinckley (1910–2008) uttryckte så enkelt när han sade: "Det kommer att ordna sig."⁴ Om vi alltid minns Frälsaren kan vi "med glädje göra allt det som står i vår makt", med full förvissning om att hans makt och kärlek till oss ska hjälpa oss klara av allt.

Må vi alltid minnas honom, "så att [vi] alltid kan ha hans Ande hos [oss]" (L&F 20:77). Jag vittnar om kraften i Jesu Kristi försoning. Jag vittnar om att den uppståndne Herren lever. Jag vittnar om Faderns och Sonens oändliga och personliga kärlek till var och en av oss, och jag ber att vi alltid ska minnas den kärleken i alla dess uttryck. ■

Från ett tal vid Brigham Young-universitetet-Idaho den 27 januari 2009. Gå till web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx för att höra talet på engelska.

SLUTNOTER

1. Brigham Young, "Discourse", *Deseret News*, 10 sep. 1856, s. 212.
2. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 69, 71.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 71.
4. I Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står", *Liahona*, jun. 1995, specialutgåva, s. 6.

Rebecca Swain Williams: STÅNDAKTIG OCH ORUBBLIG

Trots familjens motstånd mot kyrkan förblev denna nyomvända syster trofast och hängiven verket.

Janiece Lyn Johnson

I juni 1834 skrev en ung mor som riskerade att bli arvlös ett djärvt och rörande brev till sin far och berättade om sin övertygelse om återställelsen. Rebecca Swain måste ha vetat att möjligheten att få honom att ändra sig var liten, men hon stod ändå fast, trots de förestående följderna. Hon förkunnade för sin far Isaac att Mormons bok och kyrkan var sanna, precis som profeten Joseph Smith hade sagt, och att hon hade hört de tre vittnena ”förkunna på ett offentligt möte att de hade sett en helig ängel komma ner från himlen [med] plåtarna och [lägga] dem fram för deras ögon.”¹

Rebeccas vittnesbörd är inte bara rörande på grund av kraften det utstrålar utan också på grund av hennes orubbliga vittnesbörd och okuvliga vilja. Trots faderns avvisande och det faktum att Rebeccas make Frederick G. Williams var fientligt inställd mot kyrkan en tid tillät hon sig inte

att rubbas i sin tro. Outtröttlig och orubblig står Rebecca som ett exempel för oss idag på hur vi kan förbli trofasta och ståndaktiga när vi ställs inför livets stora prövningar, också när de som står oss närmast kanske förkastar vår tro och hånar oss.

Omvändelse till kyrkan

Rebecca Swain föddes i Pennsylvania i USA 1798. Hon var det yngsta av tio barn.² När hon var omkring nio år flyttade hennes familj till Niagara, nära gränsen mellan Förenta staterna och Kanada. De var så nära Fort Niagara att de kunde höra gevärsskotten när fortet attackerades under kriget 1812. Redan som liten visade Rebecca sin oförskräckthet. En gång när hon färdades ensam genom skogen mötte hon en björn på nära håll. Hon hade ett parasoll i handen och öppnade och stängde det flera gånger i björnens ansikte, och den sprang iväg.³

När Rebecca var 17 år åkte hon över Lake Ontario för att besöka sin

syster i Detroit. På resan träffade hon den länge, mörkögde lotsen på båten, Frederick Granger Williams. Deras täta besök förvandlade fort vänskapen till kärlek och de gifte sig i slutet av 1815. Herr och fru Williams flyttade runt på det stora Ohioreservatet i USA innan de slutligen slog sig ner i Kirtland omkring 1828. Rebeccas make började arbeta som läkare och blev ganska känd för sina kunskaper, och hon lärde sig hjälpa honom med behandlingarna. De fick fyra barn tillsammans.

På hösten 1830 kom de första mormonmissionärerna till Kirtland. Rebecca lyssnade intresserat på dem och kom på alla missionärernas möten. Hon tog också med sig barnen. Frederick kom så ofta som hans läkarp praktik tillät. De brukade studera, diskutera och lära tillsammans, men Frederick var mindre säker i sin hängivenhet. Rebecca å andra sidan blev övertygad om att evangeliet var sant.

En släktbiograf beskrev senare Rebecca som en slags Eva i Edens

lustgård: Hon var ”den första som såg nödvändigheten” av att komma in i den fulla gemenskapen i evangeliets förbund.⁴ Hon döptes i oktober 1830.

Frederick tvekade fortfarande. Ibland ville han hålla sig bort från kyrkan men i slutändan kunde han inte det för han kände sig dragen tillbaka till den nya heliga skriften: Mormons bok. Anden verkade i honom och han insåg att evangeliet var sant och följde Rebeccas exempel genom att döpas.

Hängivet tjänande

När kyrkan snabbt blev en viktig del av Frederick och Rebeccas liv påverkades hela familjen genast. Frederick ordinerades till äldste omedelbart efter sitt dop och sin konfirmation. Redan nästa dag tackade han entusiastiskt ja till uppdraget att inom några veckor verka som missionär tillsammans med Oliver Cowdery. De väntade sig att missionen skulle vara i tre veckor men blev i verkligheten en tio månader lång resa till Missouri. Hans långa frånvaro från hemmet var den första av många sådana perioder för Rebecca. Fredericks missionsarbete och hans kallelse i första presidentskapet gjorde att han ofta var borta. Liksom många andra av de första mormonkvinnorna tillbringade Rebecca många långa månader med att ta hand om hemmet och fostra barnen utan hjälp från sin make.

Trots allt arbete fortsatte Rebecca i trofasthet och hon tjänade villigt. Profeten Joseph Smith och hans familj bodde hemma hos familjen Williams en tid när familjen Smith precis hade

kommit till Kirtland. Rebecca visade sin lojalitet mot profeten och hans familj genom sin omsorg om dem under svåra tider. En gång kom en pöbelhop och omringade huset i sitt sökande efter Joseph. Rebecca klädde Joseph i sin bahytt och slängkappa. Joseph kunde ta sig ut ur huset och igenom folkhopen utan problem.

I mars 1832 var Rebecca återigen till ovärderlig hjälp för profeten när en pöbelhop störtade in på John Johnsons gård i Hiram, Ohio, och brutalt misshandlade Joseph Smith och Sidney Rigdon. Pöbelhopen tjärade och fjädrade profeten efter att slagit Sidney medvetlös och försökt hålla ner gift i Josephs hals. När Emma Smith såg sin make trodde hon det var blod och svimmade.⁵ Rebecca och Frederick arbetade hela natten med att försöka få bort tjäran från Josephs blödande och såriga kropp och ta hand om paret Smiths barn. Deras tröst var till så stor hjälp att Joseph fick styrka att predika morgonen därpå.

Spriker evangeliet med övertygelse

En av Rebeccas mest innerliga förhoppningar var att hennes familj, särskilt hennes far, skulle ta emot evangeliet och trons glädjrika välsignelser. Hon hade liksom Lehi smakat Guds kärlek och ville dela med sig av den till sina närmaste (se 1 Nephi 8:12). Med detta i åtanke skrev Rebecca ivrigt till sin familj om sin omvändelse och sitt vittnesbörd och den stora glädje hon kände som medlem i kyrkan.

Men Rebeccas omvändelse gjorde hennes far rasande. I sitt korthuggna svar krävde han att hon lämnade kyrkan. Men Rebecca lät sig inte rubbas. Enligt släktens historieskrivare svarade hon att "hon var fastare än någonsin i sin övertygelse om att mormonläran var sann" och bar ett mäktigt vittnesbörd.⁶ Till hennes stora sorg gav inte brevet de resultat hon hade hoppats på. Hennes far hotade att göra henne arvlös och svor på att bryta all kontakt med henne om hon inte lämnade kyrkan.

Men Rebecca föll inte till föga utan fortsatte i sina ansträngningar att sprida evangeliet. År 1834 skrev hon ännu ett brev — det enda som har återfunnits — till sin far och beskrev hur djup hennes tro var och hur smärtsamt det var för henne att han hade vägrat acceptera något som hade med mormonerna att göra.

Hennes far hade läst tidningsartiklar som angrep kyrkan, särskilt i fråga om Mormons bok och de tre vittnenas vittnesbörd, och försökte få Rebecca att ändra åsikt.

"Det smärtar mig att höra att ditt sinne störs i sådan grad av Mormons bok" skrev hon. Rebecca citerade skriftställen från Mormons bok och från Joseph Smiths nya uppenbarelser och bar sitt vittnesbörd om Mormons bok. Hon förklarade också att boken profeterade om hur dess tre vittnen skulle väljas ut. Som bevis citerade hon den forntida profeten Ether som sade att "tre vittnens mun" skulle "stadfästa" att Mormons bok var sann (se Ether 5:4).⁷

Sedan beskrev Rebecca hur hon

personligen hade sett de tre vittnena — David Whitmer, Martin Harris och Oliver Cowdery — och hört dem vittna om att de hade sett en ängel och guldplåtarna. Efter att ha försvarat deras vittnesbörd och karaktär vädjade hon till fadern att undersöka verket ytterligare. För hon skrev till sin far: "Om du och mor kände till omständigheterna så som vi, i relation till detta verk, är jag övertygad om att ni skulle tro på det."⁸

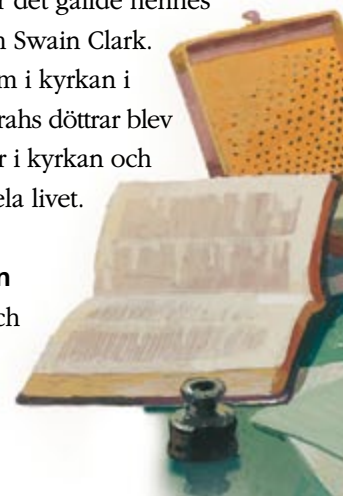
Rebecca instämde i Moronis löfte i slutet av Mormons bok när hon vädjade till sin familj att be till Gud att "han skulle upplysa [deras] sinne om sanningen". Och sedan planerade hon att sända en missionär "med förmåga att undervisa om evangeliet som det är i Jesus", för att hjälpa dem ytterligare.⁹ Men hennes far ville inte ha något att göra med det.

Till och med breven till hennes bror John — som Rebecca stod särskilt nära — returnerades oöppnade. På baksidan av ett av de returnerade breven hade John skrivit: "Far förbjuder mig att läsa ditt brev, eller att skriva till dig. Farväl, och må Gud alltid välsigna dig. Din bror, John."¹⁰

Rebeccas missionärsansträngningar lyckades dock när det gällde hennes äldsta syster Sarah Swain Clark. Sarah blev medlem i kyrkan i Michigan 1832. Sarahs döttrar blev också medlemmar i kyrkan och förblev trofasta hela livet.

Trofast till änden

Trots sorgen och smärtan Rebecca kände över sin

fars val fortsatte hon att älska honom. Hon skrev: "Mitt hjärta sörjer över mina relationer enligt köttet ... Jag ber att Herren ska trösta dig med Anden under dina sista dagar, och må de bli dina bästa dagar ... Jag hoppas att du har kommit till ro angående detta verk. Var försäkrad om att vi är fasta i tron, med vetskapen om att Herren står vid rodret."¹¹

Rebecca hade inte bara sin fars misstro att kämpa med utan också sin makes hängivenhet mot tron. Under 1837 och 1838 var hennes make Frederick, då medlem i första presidentskapet, upprepade gånger oense med andra ledare i kyrkan. Han till och med lämnade kyrkan för en tid och blev utesluten. Men det dröjde inte länge förrän Frederick ödmjukade sig, döptes igen och dog som fullvärdig medlem. Vi har inga uppteckningar om Rebeccas känslor under den tiden, men hon ångrade aldrig sin lojalitet mot de heliga utan förblev hängiven.

När ryktena om Fredericks uteslutning

nådde Rebeccas far i New York hoppades Isaac att även Rebecca skulle förneka tron. Men Rebecca skrev ett brev till honom där hon visade att hon fortfarande var trofast. När Isaac hade läst hennes brev skakade han sakta på huvudet och sade: "Inte ett ord som visar på omvändelse."¹²

Rebecca förblev trofast i sitt försvar av Joseph Smith och den återställda kyrkan. Och trots uppoffringarna som Rebeccas val av kyrkan framför sin far krävde, fortsatte hon att hedra honom. Hon värdesatte det som hennes far hade lärt henne och hon uttryckte sin kärlek till och tacksamhet mot honom. Hon avslutade sitt brev från 1834 med en försäkran om att hon alltid skulle "minnas undervisningen ... jag har fått av min älskade far."¹³

Rebeccas far dog 1839. Bara tre år senare förlorade hon sin make.

Trots dessa smärtsamma prövningar bevarade Rebecca sin tro och sitt mod. När de heliga färdades västerut till Utah följde hon med sin son

Ezras familj och körde sitt eget spann. Senare tog hon ansvar för en gård vid Mill Creek. När tabernaklet i Salt Lake City skulle byggas och de heliga ombads att donera vad de kunde så donerade hon en uppsättning silverskedar som skulle användas vid tillverkningen av bricker till sakramentsbordet. Och när president Brigham Young slutligen kallade hennes familj, trots hennes svaga tillstånd, att slå sig ner i det avlägsna området Cache Valley i Utah 1860, flyttade hon villigt ännu en gång — och körde åter sitt eget spann.

Rebecca dog i Smithfield i Utah den 25 september 1861. Hon förblev trofast mot sin tro, sin kunskap om sanningen och allt hon hade upplevt. Hon förblev ståndaktig och orubblig (se Mosiah 5:15) till slutet. ■

Moderniserad stavning och interpunktion.

SLUTNOTER

1. Rebecca Swain Williams till Isaac Fischer Swain, den 4 juni 1834, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
2. Den biografiska informationen kommer från *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951) av Nancy Clement Williams och "Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church", av Frederick G. Williams, *BYU Studies*, band 12, nr. 3 (1972): 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 63.
7. Se också Rebecca Williams brev från den 4 juni 1834.
8. Rebecca Williams brev från den 4 juni 1834.
9. Rebecca Williams brev från den 4 juni 1834.
10. I Williams *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, s. 63.
11. Rebecca Williams brev från den 4 juni 1834.
12. Brev från George Swain, den 17 mars 1839, maskinskrivet manuskript, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
13. Rebecca Williams brev från den 4 juni 1834.

På rätt kurs

BLAND MARSHALLÖARNA

Joshua J. Perkey

Kyrkans tidningar

Forntida sjöfarare färdades över vattnen med hjälp av solens, månens och stjärnornas positioner. På nätterna blickade de oavbrutet på polstjärnan som med sin fasta position utgjorde ett himmelskt ankare för sjömännen och hjälpte dem hålla rak kurs mot sin destination.

På Marshallöarna i Stilla havet har sjömännen upptäckt en annan metod. Där flyter vågmönster, eller svallvågor, mellan atollerna och öarna i ett bestämt mönster. En van sjöfarare kan färdas hundratals kilometer genom att följa ett invecklat vågmönster — vart och ett liknande en återvändsgata — från den ena ön eller atollen till den andra. De som vet var svallvågorna är och vart de går kan leda andra i trygghet till deras destinationer.

På samma sätt är Jesus Kristus vårt fullkomliga exempel,

vars sanna ljus vägleder oss. Hans lagar och förordningar kan, liksom havets svallvågor, tryggt leda oss till vårt himmelska hem. Men det finns andra för var och en av oss vars tjänande och stöd harmonierar med Mästernavigatörens roll. I de följande berättelserna återger tre medlemmar från Marshallöarna hur andra har hjälpt dem navigera bland livets steniga blindskär och stormar och lett dem till Kristus.

En rättfärdig kvinnas inflytande

Hirobo Obeketang sitter tillbakalutad på sin soffa och ler. Han och hans hustru Linda har just haft hemafton med fyra av sina barn och de kvinnliga missionärerna. De bjöd också missionärerna på fisk, hela, med ögon och stjärtnor — en tradition i Majuro, Marshallöarnas huvudstad.

När vi seglar mellan livets blindskär kan vi ha nytta av trofasta medlemmars vägledning som hjälper oss tillbaka till vårt himmelska hem.

När Hirobo beskriver sitt liv uttrycker han hur tacksam han är för kyrkan, evangeliet och sin familj, särskilt sin hustru.

Det är juni 2009. Dagen innan organiserades Majuro stav och Hirobo kallades att verka som stavens första verkställande sekreterare. Hirobo, som den nya stavsprezidenten Arlington Tibon beskriver honom, "är mycket, mycket stark", en av öns trofasta ledare.

Men Hirobo är den förste att påpeka att så inte var fallet förrän alldeles nyligen. Faktum är att han menar att det är hans hustru som är den starka — den som har haft stort inflytande i hans liv. Han förklarar: "Jag döptes när jag var åtta år, men vid 16 års ålder blev jag mindre aktiv."

Några dagar senare flyttade han och Linda ihop fastän de inte var gifta. Linda var inte medlem i kyrkan. År 2000, en kort tid efter att Linda hade upptäckt att Hirobo hade döpts som barn, blev hon intresserad av kyrkan och började träffa de kvinnliga missionärerna.

"Hon studerade evangeliet i två år och bestämde sig sedan för att hon ville döpas", minns Hirobo. "Vi var tvungna att gifta oss först, men jag var inte intresserad av att gifta mig. Jag var förvirrad. Jag hade verkligen fallit för världens frestelser. Jag förstod inte hur viktig familjen är, och jag brydde mig inte och lyssnade inte på någon."

Men fastän Linda inte hade döpts fostrade hon deras barn i kyrkan. Varje år bad hon Hirobo att gifta sig med henne så att hon kunde döpas, och varje gång sade han nej. Med åren döptes två av deras döttrar men Hirobo var inte med på deras dop.

Men år 2006 dog deras nioårige son Takaoi av ett krampanfall och hög feber. Omkring 300 medlemmar från Majuro distrikt kom till begravningen för att stödja familjen.

"Deras stöd betydde verkligen mycket för mig", säger Hirobo. "Jag började inse att Gud nog försökte säga mig något."

Han började tänka på hur han var orsak till att hans

hustru inte kunde döpas fastän han var medlem i kyrkan. "Hon blev starkare och starkare. Hon inspirerade mig verkligen", minns han.

"Så jag satte mig ner och funderade över att jag nu var halvvägs i livet. Jag frågade mig själv: 'Ska jag fortsätta göra det jag gör? Har jag en chans att arbeta för Gud under

andra halvan av mitt liv? Jag började be och tänka på att komma tillbaka till kyrkan och börja arbeta för Gud.”

Hirobo började studera med missionärerna och lära sig evangeliet på nytt. Nelson Bleak, president för Marshallöarnamissionen Majuro, blev vän med honom liksom andra medlemmar, bland annat dåvarande distriktspresidenten Arlington Tibon. Slutligen bestämde sig Hirobo för att återvända till kyrkan och innan han visste ordet av gick han inte bara på sakramentsmötet utan också på söndagsskolan och prästadömsmötet. Äntligen hade Hirobo bestämt sig.

”När jag kom tillbaka sade jag: ’Det här är det rätta. Det är det här jag ska göra.’ Och det förändrade mitt liv helt och hållet.”

Hirobo och Linda gifte sig den 30 augusti 2008. Han fick snart aronska prästadömet och döpte sin hustru. Två månader senare fick Hirobo melkisedekska prästadömet och kallades som distriktets verkställande sekreterare.

Hirobo tittar på sin hustru och ler. ”Hon kunde knappt fatta att det var jag som skulle döpa henne”, säger han. ”Tänk er — det tog henne åtta år, från 2000 till 2008. Hon är fantastisk.”

En rättfärdig fars exempel

Ibland arbetar vår guide, liksom sjöfararen, nära oss och lär oss vad vi behöver göra för att lyckas navigera i livet. I många fall åstadkommer sjöfararen detta genom att vara ett exempel för oss. Så var fallet med Patricia Horiuchis far Frank.

När Frank hade träffat missionärerna bjöd han regelbundet hem dem på middag. Han började snart få

lektionerna. Men ingen annan i familjen ville ha något med kyrkan att göra. ”När vi såg missionärerna komma”, säger Patricia, ”sprang vi iväg — jag och mina yngre bröder och systrar.”

Frank döptes i juli 2007 av missionspresidenten Nelson Bleak. Det var ett avgörande ögonblick för Patricia och hennes syskon.

”Jag såg hur pappa började förändras”, säger hon. ”Jag insåg att om evangeliet kunde beröra pappas hjärta så kunde det beröra mitt och förändra mitt liv. Så jag bestämde mig för att studera tillsammans med de kvinnliga missionärerna och de uppmanade mig att studera Mormons bok och Bibeln. Min bror och jag hade haft ett gräl innan dess och jag hade aldrig förlåtit honom. Men då läste jag i skrifterna att om jag förlåter andra så förlåter Gud mig.” (Se 3 Nephi 13:14–15.)

Patricia insåg att hon behövde förlåta sin bror för att kunna börja förändra sitt liv, bli ren och få frid. Och hon gjorde det.

”När jag hade slängt bort min dåliga inställning och blivit en ny människa som höll buden så var jag jätteglad. Jag visste att jag behövde döpas så att jag

kunde vara i den sanna kyrkan”, säger hon. ”Kyrkan förde in mig på rätt spår. Den tog mig bort från dåliga inflytanden. Den lärde mig att respektera mina föräldrar, fortsätta studera och hålla mig kvar på rätt spår.”

En rättfärdig mans inflytande

Liksom Hirobo Obeketang föddes Lydia Kaminaga in i kyrkan men blev mindre aktiv under tonåren. Men berättelsen om hennes

Ovan till vänster: Hirobo Obeketang (också tillsammans med sin familj på bilder på föregående sidor) arbetar som hotellchef. Nedan: Patricia Horiuchi var ledare för Marshallöarnas första konferens för unga ensamstående vuxna i juni 2009 (nedan till höger).

UNIVERSELLA UTMANINGAR

Geografi, kultur och avstånd må skilja medlemmarna på Marshallöarna åt från andra sista dagars heliga, men de berättar att de ställs inför många av de utmaningar som alla medlemmar ställs inför.

Gary Zackious (till höger), stavsledare för unga ensamstående vuxna, säger att ”det kommer fram personer till en och säger: 'Vi behöver inget profet idag, och vi behöver inga fler skrifter.' En del medlemmar läser inte skrifterna eller förstår dem inte, så när någon säger något som försvagar deras tro så backar de från det de vet är sant.”

Ernest Mea (till höger), som arbetar tillsammans med Gary som kyrkans översättare på Marshallöarna, säger att många ungdomar fastnar i omoral. Han håller sig kvar på den trånga och smala stigen genom att delta i sunda aktiviteter med likasinnade vänner. ”Före min mission spelade vi basket i kyrkan varje dag utom på söndagar och måndagar”, säger han.

Michael lone (till höger) från Jenrok församling fick betala ett högt pris för att bli medlem i kyrkan 2006: Han fick inte fortsätta bo hemma. Men han visade sin tro och övertygelse genom att döpas ändå.

Bara två år senare kallades han som missionär — till Marshallöarna. Nyligen har Michaels familj börjat visa intresse för kyrkan och har börjat studera med missionärerna.

färd tillbaka är lika anmärkningsvärd som den är unik.

Lydia och hennes make Kaminaga Kaminaga växte båda upp i kyrkan. ”Jag tvivlade aldrig på kyrkans lärdomar”, säger Kaminaga. ”Jag har alltid trott på dem.”

Men så hade inte livet varit för Lydia. När hon gick i sjuan, säger hon, ”var jag den enda mormonen i min skola, och jag kände mig utanför. Jag gjorde det som mina vänner gjorde. Jag prioriterade fel.”

Lydias föräldrar skickade henne till Provo i Utah, USA där hon skulle bo hos en familj, i hopp om att deras inflytande kanske kunde inspirera Lydia att följa evangeliet. Hon lärde sig sådant som hjälpte henne senare i livet, men just då var hon inte intresserad av att bli aktiv i kyrkan.

Lydia flyttade tillbaka till Marshallöarna i januari 2002, bara en månad efter att Kaminaga hade återvänt från sin mission i Japan. De träffades en kort tid därefter. Fastän Lydia inte följde kyrkans normer fortsatte Kaminaga att komma hem till henne. Han låtsades att han ville besöka hennes syskonbarn Gary Zackious.

Så småningom bestämde sig Kaminaga för att prata med hennes föräldrar om att gå ut på träffar — sunda, rena aktiviteter — med Lydia. De försökte

”Jag har ett starkt vittnesbörd om omvändelse”, säger Lydia Kaminaga, här tillsammans med sin make Kaminaga och deras dotter Wellisa.

avråda honom först men Kaminaga säger att han ”till slut sade till dem: ’Det finns fortfarande en chans att hon ändrar sig.’ När jag sade det förändrades atmosfären i rummet. Hennes pappa grät och sade: ’Jag har alltid velat ha henne tillbaka i kyrkan. Du får försöka.’”

Först tog Lydia inte Kaminaga på allvar. Han var trots allt en skinande ren återvänd missionär, och hon hade inte varit aktiv.

”Men han såg något som inte jag såg”, säger Lydia. Hon dejtade inte någon annan, så hon gick med på att gå ut på

träff. ”Han förde mig tillbaka. Jag behövde följa normerna för att vara hans flickvän. Han påminde mig ofta om förbunden jag hade ingått i dopet. Han påminde mig om allt det som jag verkligen saknade, som att läsa skrifterna och familjens hemafton. Kaminaga och jag gjorde tjänandeprojekt tillsammans. Vi läste Mormons bok. Vi gick på brasafnar. Han visade mig ett annat sätt att leva. Att gå till kyrkan handlade inte bara om att närvara på sakramentsmötet utan också på söndagsskolan och Hjälpföreningen.

Medan de tillbringade tid tillsammans på träffar som var sunda och upplyftande började Lydias liv förändras och hennes vittnesbörd stärktes. Men det var fortfarande några saker hon behövde ordna upp.

”Det var svårt att komma tillbaka”, erkänner hon. ”Omvändelse är ingen lätt sak, men jag har verkligen ett starkt vittnesbörd om omvändelse. På många sätt handlade våra träffar om att lära känna varandra och att få mig tillbaka till kyrkan så att jag kunde se saker och ting på ett nytt sätt.”

”Det handlar om relationer”, tillägger Kaminaga.

Lydia och Kaminaga gifte sig den 28 november 2002. Ett år senare beseglades de i templet i Laie på Hawaii och studerade sedan vid Brigham Young-universitetet–Hawaii. Nu bor de på Marshallöarna med sina tre barn. Lydia verkar som församlingens söndagsskolelärare för unga män och unga kvinnor och Kaminaga verkar som Unga mäns president.

Som Hirobo, Patricia och Lyda vittnar om är det mycket som blir möjligt när vi utövar tålamod och uthållighet och söker Herrens välsignelser. De som följer Frälsaren och lyssnar på den Helige Andens meningar kan, liksom den forntide sjöfararen som leder sina resande hem, ha stor inverkan på en annan person. ■

FÖRSTA STAVEN PÅ MARSHALLÖARNA

Kyrkans medlemmar på Marshallöarna har velat ha en stav där i många år. Den 14 juni 2009 uppfylldes deras önskan. Äldste David S. Baxter i de sjuttios kворum, som organiserade staven, säger:

”Det är anmärkningsvärt hur mycket medlemsantalet har ökat under de senaste två åren. Staven bildades därför att kyrkans utveckling där gjorde det nödvändigt. Men det har tagit lång tid att komma dithän. Medlemmarna behövde klara av ett antal utmaningar.”

Marshallöarnas stavspresident Arlington Tibon (ovan) sade till medlemmarna medan han verkade som distriktspresident att om de ville ha en stav så behövde de arbeta för det. Han uppmanade distriktsledarna att undervisa medlemmarna ur Malaki 3 och Tredje Nephi 24 om välsignelserna med att betala tionde. Ledarna uppmanade också ungdomar och vuxna att studera Mormons

bok. De hade också en lyckad aktivitet där ungdomarna läste Mormons bok 12 timmar i sträck.

President Tibon hade också målet att få medlemmarna att förstå ”hur viktigt

det är att beseglas i templet” och förklarar att ”begåvningen hjälper dem övervinna mycket, förändrar dem och förändrar deras liv”.

Under president Tibons ledarskap har medlemmarna på Marshallöarna besökt två tempel: Ett på Tonga och ett på Hawaii. Varje besök skedde efter betydande uppförringar. Men, som Angela Tibon, president Tibons hustru, säger, har tempelresorna ”haft stor inverkan på hur hängivna medlemmarna är mot vår himmelske Fader och mot kyrkan”.

”Ja”, instämmer president Tibon, ”vi såg det andliga livet här i Majuro öka avsevärt.”

JAG ÄR INTE INTRESSERAD AV KYRKAN

Jag ville inte ha något att göra med kyrkan när min hustru frågade om missionärerna fick undervisa våra söner. Men jag sade inte nej eftersom hon redan var medlem.

När missionärerna började komma hem till oss två gånger i veckan gick jag över till min vän som bodde granne med oss. Min vän var en stark medlem i en annan kristen kyrka. Varje gång jag besökte honom ville han prata om Bibeln. Jag sade att det inte var min grej och att jag inte ville studera religion. Men han fortsatte att försöka övertyga mig och till slut sade jag ja. Alltså studerade jag Bibeln en längre tid med min vän medan missionärerna

undervisade mina pojkar.

En dag var det dags för missionärerna att komma hem till oss. Men i stället för att gå bestämde jag mig för att vara i rummet bredvid. När missionärerna började undervisa mina söner insåg jag att jag ville höra mer. Jag flyttade mig närmare och närmare dörren för att höra bättre. De undervisade mina söner om apostlar och profeter.

Senare insåg jag att jag ville lära mig mer. Jag pratade med missionärerna och bestämde mig för att låta dem ge mig lektionerna — privat. Min hustru var alltid där men ingen annan visste något om det hela.

När missionärerna började komma hem till oss två gånger i veckan gick jag över till min vän som bodde granne med oss.

När missionärerna sedan kom för att undervisa mina pojkar två gånger i veckan gick jag hem till min vän. Sedan undervisade de mig en annan dag.

En dag när min vän pratade illa om kyrkan försvarade jag den. Liksom många andra på Marshallöarna visste han inte så mycket om kyrkan och hade missförstått en del av det som sista dagars heliga tror på. När han sade annat som var negativt så försvarade jag kyrkan igen.

Så fortsatte det i sju månader. Så en dag insåg jag att den Helige Anden hade bekräftat för mig att allt som missionärerna undervisade mig om var sant. Jag insåg att jag behövde döpas trots att jag fortfarande inte visste så mycket om evangeliet.

Jag var så glad efter mitt dop 2007. Vi började spara pengar för att åka till templet på Hawaii där min hustru, våra tre barn och jag beseglades i december 2008.

Mitt medlemskap i kyrkan har haft stor inverkan på mitt liv. Jag bestämde mig för att säga upp mig från mitt andra jobb som underhållare på en restaurang eftersom jag skulle komma hem så sent och mina kläder skulle stinka av cigaretttrök. Trots förlusten av den extra inkomsten har Herren tagit hand om oss.

Jag vet att kyrkan är sann och att Joseph Smith är en Guds profet tack vare Anden jag har känt och välsignelserna jag har fått. ■

Tanintoa Sexton, Marshallöarna

MINA KORSSTYGNSHÄSTAR

Jag har ett korsstygnbroderi med två små hästar som jag har arbetat på i omkring ett år. Det var nästan klart när jag upptäckte att jag hade gjort ett misstag med färgen på en av hästarna. Eftersom det var en möjlig färg för huden på en häst insåg jag inte mitt misstag förrän jag såg att hästens färger skar sig mot de intilliggande färgerna på korsstygnnet.

Jag var helt ifrån mig. Jag hade använt så mycket tid till att arbeta på bilden och tanken på att ta ut alla stygnen som hade fel färg var nästan överväldigande. Med tårar i ögonen lyfte jag på locket till papperskorgen och slängde ner korsstygnstavlan.

Jag satte mig ner på bordet där alla mina sytillbehör låg för att sörja över förlusten av min fina hästbild och fortsätta med andra projekt. Men jag kunde inte göra det — jag kunde bara inte släppa taget om projektet som jag hade lagt ner så mycket arbete på. Jag tog upp korsstygnstavlan ur papperskorgen. Jag hittade en knut på baksidan av den felaktiga färgen och klippte försiktigt upp den. Jag vände på bilden och började försiktigt plocka upp tråden.

Ibland gick det fort att få bort tråden. Andra gånger var det inte lika lätt. Jag var inte säker på hur jag skulle rätta till det jag hade gjort. Ibland behövde jag klippa av tråden ett stygn åt gången. Min son sade att han var imponerad över att jag ansträngde mig så mycket för att rätta till

bilden. Det var trots allt bara en korsstygnsbild.

Medan jag tog upp stygnen började jag tänka på omvändelse och hur svårt det hade varit att rätta till några av felen jag har gjort. Sann omvändelse kräver en intensiv önskan, hårt arbete och lidande, men det är värt ansträngningen.

Medan jag sydde om hästen kom jag att tänka på att omvändelse gör att Jesu försoning kan ta bort syndens fläck från mitt liv och hjälpa mig börja om på nytt. Mina ”omvändelsehästar”

Jag hade använt så mycket tid till att arbeta på bilden, och tanken på att ta ut alla stygn som hade fel färg var nästan överväldigande.

på väggen hemma är en vänlig men tydlig påminnelse om att göra det som är rätt, aldrig ge upp när jag gör fel och komma ihåg att försoningen uppväger skillnaden när jag omvänder mig. ■

Sandra Jennings, New Mexico, USA

MEN DET FINNS INGEN KYRKA HÄR

Under en resa till Medelhavet gick jag troget på kyrkans möten när det var möjligt. I Sevilla i Spanien kunde jag med hjälp av en hotellreceptionist, en telefonkatalog och en stadskarta hitta kyrkans möteshus. Jag skrev ner adressen och kyrkans namn på spanska. På lördagskvällen bad jag för att få veta vilken tid mötena började och fick en stark känsla av att jag behövde vara där klockan tio.

Strax innan jag skulle ge mig av för att åka till kyrkan halv tio på söndagsmorgonen bad jag återigen om att jag skulle hitta möteshuset. Jag tittade på kartan och började navigera i labyrinten av trånga gator. Det var en härlig morgon. Jag gick förbi kaféer och en fågelmarknad med kvittrande fåglar.

Jag kom fram till adressen i fråga men fann inget som ens avlägset liknade en kyrka. Jag gick upp och ner längs gatan och letade förgäves. Jag var förvirrad och missmodig och klockan var nästan tio.

Till slut bad jag till min Fader i himlen. "Du har befallt mig att gå till kyrkan, och jag är här, men det finns ingen kyrka här."

Just då kom en välklädd man i kostym runt hörnet. Han såg ut som en medlem i kyrkan och jag kände mig manad att stoppa honom. På stapplande spanska försökte jag tala om för honom att jag letade efter en kyrka. Han sade något jag inte förstod och jag såg förbryllad ut. Han

En välklädd man i kostym kom runt hörnet. Han såg ut som en medlem i kyrkan och jag kände mig manad att stoppa honom.

öppnade sin portfölj och jag såg två läderinbundna böcker som såg ut som skrifter. Jag gav honom min papperslapp där jag hade skrivit "La Iglesia de Jesucristo" (Jesu Kristi kyrka). Han log och pekade i riktningen jag hade kommit från och vi gick till kyrkan tillsammans. Byggnaden låg på en annan adress, bara några minuter bort och var lätt att missa om man inte visste att den var där. Den låg på ett litet torg bakom en stor port.

I möteshuset fick jag snart veta att mannen som hade hjälpt mig inte var någon annan än församlingens biskop och att mötena började halv elva. Jag hade kommit dit i god tid.

Under församlingens faste- och vittnesbördsmöte kände jag mig manad att bära mitt vittnesbörd. En missionär översatte mina ord från engelska till spanska när jag bar mitt vittnesbörd och beskrev hur

Herren hade hjälpt mig att komma till kyrkan. Biskopen bar sedan sitt vittnesbörd och förklarade att han hade parkerat bilen längre bort den morgonen, så han var senare än vanligt. När han såg mig tyckte han att jag såg ut som en medlem i kyrkan så han stannade till för att hjälpa mig. Sedan talade han om medlemmar som gått vilse andligen och sade att vi behöver hjälpa dem att hitta kyrkan.

Under årens lopp har mina minnen av sevärdheterna i Sevilla bleknat, men inte minnet av hur jag hittade kyrkan. Det minnet är ett vittnesbörd för mig om den stora kärlek min Fader i himlen har till oss och att hans hand är synlig i mitt liv om jag bara tittar efter det som "samverkar ... till [mitt] bästa" (Rom 8:28). ■

Julie Ismail, Western Australia, Australien

HANS LIDANDE LINDRAR VÅRT

Som sjuksköterska på intensivvårdsavdelningen för nyfödda tar jag hand om sjuka, ibland mycket små, spädbarn. En kväll skulle jag ta hand om en liten pojke som hade fötts 17 veckor för tidigt och bara vägde drygt 500 gram. Hans händer var pyttesmå, hans ben lika smala som mitt finger och fötterna var som min tumme. På grund av hans andningssvårigheter förväntade inte läkarna att han skulle överleva natten.

Ett stilla lugn lägrar sig över avdelningen när en nyfödd kämpar för sitt liv. Trycket ökar på alla, särskilt barnets sköterska, och den här natten var det jag. Hans föräldrar hade varit hos honom nästan hela dagen men var nu helt slut. Mamman hade gått till sitt rum för att få lite välbehövlig vila.

I barnets rum fanns en kuvös, monitorer, fläktar och pumpar som höll honom vid liv. Eftersom han var så sjuk och behövde denna intensivvård var jag inte ansvarig för några andra patienter den natten. Jag skulle vara vid hans sida hela natten och vara upptagen med att medicinera, kontrollera monitorer och göra tester.

Under nattens gång försökte jag föreställa mig hur det skulle kännas att vara hans mor. Sorgen skulle vara outhärdlig.

Jag tvättade honom försiktigt i ansiktet, rörde vid hans små händer och fötter, bytte blöjor på honom och lade honom under en mjuk ny filt. Jag undrade vad jag mer kunde göra för min lille patient. Vad skulle hans

mamma göra? Vad skulle min himmelske Fader vilja att jag gjorde?

Denna dyrbara, oskyldiga lilla ande skulle snart återvända till sin Fader i himlen. Jag undrade om han var rädd. Jag tänkte på mina egna barn. När de var små och rädda brukade jag sjunga för dem. ”Jag är Guds lilla barn” var deras favorit. Jag sjöng för barnet med tillbakahållna tårar.

Som sköterska såg jag slangarna och blodet, räknade hur ofta bröstkorgen höjde och sänkte sig, lyssnade på hjärtslagen och iakttog siffrorna på monitorerna. Som sista dagars helig såg jag en celestial ande och förundrades över frälsningsplanen.

Allteftersom natten fortskred försämrades hans tillstånd. Slutligen hände något som fick hans lungor att blöda.

På morgonen gled min lilla patient lugnt genom förlåten. Han lämnade sin mors armar och ”[togs] hem till den Gud som gav [honom] liv” (Alma 40:11).

Jag kände mig nära Frälsaren och min himmelske Fader den natten. Jag fick större förståelse för Herrens kärlek till alla människor — och hans kärlek till mig. Jag påmindes om, och överraskades av, hur mycket jag älskar honom. Och jag fick en önskan att bli vänligare, mildare, mer förlåtande, mer medkännande — mer lik honom — en dag och ett hjärtslag åt gången. ■

Barbara Winter, Arizona, USA

Med tillbakahållna tårar sjöng jag ”Jag är Guds lilla barn” för barnet.

ETT FÖRBUND ÄR EVIGT

När det gäller beslut som jag har fattat som en del av ett förbund med en kärleksfull himmelsk Fader så spelar det ingen roll vad världen säger.

Marta Valencia Vásquez

När jag var tonåring fick varje ung kvinna en gåva av vår Unga kvinnors president: En bild av templet. Hon pratade med oss om förbund och att leva rena liv. Sedan uppmuntrade hon oss att sätta upp som mål att komma till templet en dag.

Jag tog till mig den här systemens råd och bestämde mig för att göra det till en prioritet att förbereda mig. Det

fanns inget tempel i Costa Rica då, men tack vare mitt dop nyligen visste jag vad ett förbund var och såg fram emot tillfället att ingå fler förbund med Herren.

Ingen annan i min familj var medlem i kyrkan så evangeliet undervisades inte hemma. Men jag bestämde mig för att jag kunde lära mig om evangeliets normer själv och följa dem. En del av förberedelserna var

att gå på seminariet, trots att det hölls mycket tidigt på morgnarna. En annan del var att inte gå ut på träffar förrän jag hade fyllt 16. Det innebar också att jag följde kyskhetslagen — något som verkligen inte var populärt eller ens vanligt bland de flesta av mina kamrater, men det var något jag visste att jag kunde göra för jag hade ingått ett förbund med Herren om att göra det.

När jag läste skrifterna, både i seminariet och på egen hand, stärktes jag i mitt beslut att leva ett kyskt, rent liv. Jag minns att jag blev särskilt inspirerad av de två tusen unga krigarna. Som det står i Alma 53:20–21 var dessa unga män ”mycket tappra och modiga och även fulla av styrka

VÄGLEDNING FÖR UNGA VUXNA

”Jag har bara en fråga: Ska du följa de sanna och levande profeterna eller inte? Det är faktiskt inte mer komplicerat än så. Kyrkans norm i fråga om moral står tydligt beskriven i häftet ‘Vägledning för de unga’ som ni inte har vuxit ifrån även om många av er

inte längre är unga män och unga kvinnor. Om du väljer att läsa något som innehåller material som står i motsats till kyrkans moralnormer så sätter du dig själv och din visdom före Guds profeters råd — ett tillvägagångssätt som verkligen inte är vist. Så snart människor börjar tänka att de vet bättre än Gud eller hans orakel, eller att råden som ges inte gäller dem, så har de hamnat på en hal utförsbacke som redan har krävt

alltför många offer. Det krävs tro — verklig tro, otvetydig och oreserverad — för att ta emot och försöka leva efter profetiska råd även när man inte helt förstår dem. En sådan enkel tro har kraft att tryggt vägleda dig genom varje utmaning du ställs inför i livet.”

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, “When Shall These Things Be?” i *Brigham Young University 1995–96 Speeches* (1996), s. 189.

och verksamhetslust. Men se, detta var inte allt — de var män som alltid var trofasta i allt som blev dem anförtrott ... Ja, de var sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit lärda att hålla Guds bud och att vandra rättrådigt inför honom." Jag ville också vara trofast i det som jag hade blivit anförtrodd, inklusive mina dopförbund.

Jag lärde mig ännu mer om förbund när jag kallades att verka i El Salvadormissionen San Salvador Öst. När jag fick min begåvning i templet kom jag att tänka på Läran och förbunden 82:10: "Jag, Herren, är bunden när ni gör vad jag säger, men när ni inte gör vad jag säger har ni inget löfte." Under hela min mission gjorde tanken på förbund — att vi gör vår del och Herren sin — att jag motiverades att göra mitt bästa. Och

Förbunden jag ingick vid dopet och förbunden jag ingick i templet gäller lika mycket idag som de gjorde då.

när jag gjorde det välsignades mina kamrater och jag i vårt arbete.

Jag var missionär för många år sedan men jag fortsätter att finna styrka i att hålla mina förbund. Jag har sedan dess välsignats med att få tjäna i templet i San José i Costa Rica i sju år. När jag verkade som tempeltjänare fick jag regelbundet möjlighet att tänka på förbunden jag har ingått. Jag har fått liknande påminnelser när jag har verkat i Unga kvinnors organisation, där jag har försökt undervisa om

vikten av förbund, precis som mina ledare undervisade mig.

Det är inte alltid lätt att hålla förbunden. Många ser till exempel kyskhetslagen (eller, i vissa fall, religiöst beteende i allmänhet) som förlegat. Som väl är känner jag ingen press från dem som inte delar min tro eller av tidens gång. Jag ser tillbaka på det jag kände som ung kvinna när vår ledare uppmuntrade oss att förbereda oss och leva för tempelförbunden. Beslutet jag fattade då har jag följt till denna dag.

Jag kan hålla fast vid mina beslut eftersom de inte var beslut som jag fattade enbart själv eller för mig själv. I stället är de beslut jag har fattat som en del av ett förbund med en kärleksfull himmelsk Fader. Det spelar ingen roll vad världen säger. Jag lovade Herren att jag skulle följa hans bud. Det handlar om redbarhet. Förbunden jag ingick vid dopet och förbunden jag ingick i templet gäller lika mycket idag som de gjorde då. Ett förbund med Gud gäller för evigt.

Det är inte alltid lätt att leva så som Gud har bett oss leva, men jag vittnar om att det är möjligt. Vi kan få större självförtroende och kraft av att följa våra förbund, och vi kan vara säkra på att vår himmelske Fader aldrig överger oss. Med honom på vår sida kan vi göra allt (se Moroni 7:33). ■

JAG LYSSNADE TILL SLUT

Anonym

Medan jag gick på college välsignades jag med en spännande praktikplats i en stad långt hemifrån. En gammal vän till mig bodde i närheten och fastän vi inte hade samma tro hade våra olikheter inte hindrat oss från att bli vänner.

När jag träffade Madeline (namnet har ändrats) arbetade vi båda tillsammans med en annan ung kvinna som var ett mycket gott exempel på en sista dagars helig. Jag minns hur Anden påpekade små skillnader mellan de båda unga kvinnorna och förklarade hur små val också kan utstaka kursen senare i livet. Jag har faktiskt kommit ihåg dessa andliga intryck i flera år.

När nu Madeline och jag hade fått kontakt igen efter några år planerade vi att träffas. När kvällen kom blev jag överraskande nog nervös. Jag tog tåget till hennes stad och när jag var nästan framme sade en röst inom mig: "Du ska bara gå ut med personer som har höga normer."

"Det här är inte någon träff", tänkte jag. "Jag ska bara umgås lite med en gammal vän." Anden upprepade det jag känt tidigare tills jag insåg att det

faktiskt var en träff. Jag började undra över min väns nuvarande normer och livsstil. "Hon vet att jag är medlem i kyrkan", tänkte jag. "Hon känner till mina normer så det är inget problem."

Men jag undrade ändå om de "små skillnaderna" jag hade lagt märke till tidigare hade fått våra vägar att skilja sig åt mer än jag hade väntat mig. Jag följde Andens maning och ringde för att ställa in träffen med min vän. Jag var så rädd för att jag skulle förolämpa henne. Hur skulle jag kunna förklara andliga intryck för en vän som inte uppskattar den Helige Andens uppgift?

Jag förklarade att jag inte kände mig väl till mods inför en av aktiviteterna vi hade planerat och hoppades att det skulle ge mig en godtagbar ursäkt för att dra mig ur träffen. Hon blev besviken och föreslog att vi skulle ändra på planerna. Lättad gick jag med på förändringen för jag tänkte: "Kanske var det själva aktiviteten som gjorde att Anden varnade mig." Men oron jag kände försvann inte.

Vi hade roligt på kvällen men ibland

sade Anden till mig att den tidigare varningen var viktig. Först var det inget som verkade oroväckande, men allteftersom kvällen fortskred blev det tydligt att fastän vi kommit från en liknande bakgrund var vi på väg i helt skilda riktningar. Vi hade inte samma normer — inte ens när det

ILLUSTRATION JEFF WARD

BARA LITE UR KURS?

”Alltför ofta ...
beger vi oss ut på
vad vi hoppas kom-

mer att bli en spännande resa endast
för att inse, för sent, att ett fel på
några få grader har fört oss på kurs
mot andlig katastrof.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i
första presidentskapet, ”Det handlar om några
få grader”, *Liahona*, maj 2008, s. 59.

*”Hon är en gammal vän
och det är inte någon träff”,
sade jag till mig själv. Så
varför sade Anden till mig
att jag inte borde vara där?”*

gällde småsaker. När hon beställde
vin sade jag att jag helst inte betalade
för alkohol. Hon respekterade detta
och betalade för vinet själv.

Min andliga oro fortsatte att öka
ju längre kvällen fortskred. När vi var
klara med middagen satt jag som på
nålar och ville ge mig av, för kvällens
sista tåg gick snart och jag bodde för
långt bort för att kunna ta en taxi.
Min vän var medveten om min oro
och sade att jag kunde sova över hos
henne. Nu lämnade Anden mig inte
ifred för en sekund, utan bekräftade
det jag redan insåg: Att stanna kvar
var inte ett alternativ.

Medan jag följde henne hem
försökte jag att se lugn ut. ”Är du
säker på att du inte vill stanna?”
frågade hon. Jag var säker.

Hon var inte påstridig eller
otrevlig men Anden talade
stilla och tydligare

än åskan. Jag fick inte missa tåget!

Jag väntade tills hon hade kommit
in och sprang så fort jag kunde för
att komma till stationen i tid. Jag kom
att tänka på Josef i Egypten när han
sprang iväg från en frestelse (se 1
Mos 39:7–12).

När jag tänker tillbaka på det som
hände den kvällen känner jag mig
både rädd och tacksam: rädd för vad
som kunde ha hänt och tacksam för
den Helige Andens sällskap. Anden
talade och fastän jag skulle ha gjort
något tidigare är jag glad att jag lyssnade
till slut.

Det är tydligt att mitt perspektiv
på situationen den kvällen definitivt
inte var lika tydligt som Herrens. Som
Jesaja skrev:

”Mina tankar är inte era tankar, och
era vägar är inte mina vägar, säger
HERREN.

Nej, så mycket som himlen är högre
än jorden, så mycket är mina vägar
högre än era vägar och mina tankar
högre än era tankar” (Jes 55:8–9).

Vissa val vi ställs inför i livet görs
snabbt och glöms bort. Det finns
andra val som för med sig lärdomar
som vi aldrig bör glömma. Jag är så
tacksam över att när vi följer den
Helige Andens maningar — och när
vi gör det genast — att vi då lättare
kan hålla oss kvar på stigen som
Jesus Kristus har berett åt oss. ■

”Varför har min familj problem fastän vi går till kyrkan, har hemaftnar och försöker följa evangeliet? Vad mer kan vi göra?”

Vi får välsignelser av att följa evangeliet, men det betyder inte att vi inte får några utmaningar. Prövningar kan stärka vår tro genom att mana oss att söka vår himmelske Faders hjälp. När vi löser problem med hans hjälp lär vi oss hur vi ska fatta rättfärdiga beslut.

Har ni samtalat om den här situationen som familj? Genom att samråda om det hela kan ni få bra idéer. Har ni fastat och bätt om lösningar som familj? Har ni sökt i skrifterna och i generalkonferenstal? Kanske behöver din familj göra en del förändringar för att förbättra situationen, eller så kanske ni bara behöver härda ut och tålmodigt vänta och lita på att Herren stärker er under den här prövningen (se Mosiah 24:15).

Om det är andra som orsakat lidande för din familj kan ni försöka förlåta dem och inte skylla på dem. Att förlåta kanske inte löser problemet men det ger er frid i hjärtat och gör problemet lättare att hantera.

Motståndaren attackerar familjer eftersom deras styrka är så viktig för kyrkan och ert samhälle. Så kämpa vidare. Fortsätt att gå till kyrkan, ha hemaftnar och följa evangeliet. Lydnad hjälper er att känna den Helige Anden, och hans vägledning är av största betydelse för att ni ska hitta de svar ni söker. Ett av de viktigaste målen du kan ha är att leva i en stark familj, även om den behöver övervinna svårigheter.

Använd den vägledning vi har fått

Kanske är det så att en familj inte blir stärkt förrän den har prövats. Som väl är behöver vi inte hantera våra problem själva. Vår himmelske Fader vill att vi ska lyckas som enskilda och som familjer. För att hjälpa oss har han gett oss mycket som ger oss vägledning, till exempel skrifterna, en levande profet, andra ledare i kyrkan och den Helige Anden. De kan hjälpa oss förstå och tillämpa de

evangelieprinciper som ger oss och vår familj glädje. Glöm förresten inte att tala om för dina föräldrar att du uppskattar och älskar dem. Jag vet att Herren gör det möjligt för din familj att bli enig, stark och upplyft. Jag vet att familjen är instiftad av Gud.

Jerry L., 18 år, Mindanao, Filippinerna

Lär av dina svårigheter

Hur mycket man än försöker, kommer man ändå att få prövningar. Prövningarna är till för att hjälpa oss växa. Det hela beror på hur du reagerar inför de här prövningarna. Nyckeln är att lära av dem. Ta ett steg tillbaka och titta på vad det verkligen är som händer runt omkring dig. Be om svårigheterna du går igenom och ha tro på att Herren hjälper dig igenom dem. De kan bli till styrka för dig och du i din tur kan vara till styrka för andra.

Makenzie C., 18 år, Chihuahua, Mexiko

Läs tillkännagivandet om familjen

Vi får problem oavsett om vi ber våra böner eller inte. De är inte till för att straffa oss utan för att stärka oss. Problemen vi stöter på i livet ger familjer ett tillfälle att arbeta tillsammans. När min familj går igenom stressiga perioder, ekonomiska problem och bara försöker få tid att vara tillsammans kommer vi närmare varandra och vår himmelske Fader. En sak vi gör när det känns jobbigt är att läsa ”Familjen: Ett

tillkännagivande för världen”. Det påminner oss om det heliga band vi delar och hur viktigt det är att vi håller våra förbund.

Anna G., 15 år, Georgia, USA

Acceptera vår himmelske Faders vilja

Jag tror att ett sätt som vår himmelske Fader prövar oss på är genom problem. Vad vi inte får glömma är att han är vår Fader och som sådan älskar han oss oerhört mycket och vill att vi ska få det bästa. Jag vet att det enda sättet vi kan övervinna problem på är genom ihärdighet och genom att acceptera Faderns vilja.

José C., 18 år, Ancash, Peru

Ha tro på Herren

Något som hjälper mig när jag ifrågasätter varför min familj har problem, även när vi gör allt vi kan, är berättelsen om Job och allt han gick igenom. I Job 19:25–26 står det: ”Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet. När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.” Job ställdes inför några av de allra svåraste prövningarna. Ändå visste han att hans Återlösare lever! När vi kan tänka och leva som Job gjorde vet jag att vi kan se bortom våra problem och se att vi har en Återlösare som lyfter oss igenom våra prövningar.

Megan B., 17 år, Utah, USA

Möt problemen med hopp

Problem gör oss starkare om vi hanterar dem på rätt sätt. Vad man behöver göra är att möta problemen med hopp och mod. Du kanske gör ditt bästa genom att gå till kyrkan och försöka leva efter evangeliet, så du måste inse att du får problemen för att de ska förfina dig och göra dig till en bättre person i slutändan. Försök också att hitta något som du inte gör på rätt sätt och ansträng dig för att ändra på det. Försök att ofta hjälpa andra. När du gör det känns dina problem mindre. Och framför allt, rådgör alltid med Herren. Be om dina problem och be din himmelske Fader att vägleda dig.

Raymond A., 18 år, Accra, Ghana

Härda ut till änden

Familjen har en central roll i Skaparens plan så naturligtvis kommer motståndaren att göra allt han kan för att hindra oss från att leva tillsammans som en lycklig, evangelieinriktad familj. Vi vet att vi inte kan förvänta oss att livet blir lätt, eller att vi går fria

från frestelser bara för att vi går till kyrkan och har hemaftnar. Läs skrifterna, be och prata med varandra som familj när det blir jobbigt.

Äldste Dudley, 21 år, Indonesienmissionen Jakarta

FÖLJ PROFETERNAS RÅD

”Med hjälp av Herren och hans lära går det att förstå och övervinna alla de

skadliga effekterna av svårigheter som familjer kan råka ut för. Vilka behov familjen än må ha, kan vi stärka våra familjer när vi följer rådet som profeterna gett.

Nyckeln till hur vi ska kunna stärka våra familjer är att låta Herrens Ande komma in i vårt hem.”

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum, ”Det är vår heliga plikt att stärka familjerna”, Liahona, jul. 1999, s. 32.

NÄSTA FRÅGA

”Hur håller man ilskan under kontroll när man verkligen är arg?”

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 maj 2011, till:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller skicka det med e-post till:
liahona@ldschurch.org

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: (1) Fullständigt namn, (2) födelsedatum, (3) församling eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

MINNS HONOM ALLTID

DEN SISTA MÅLTIDEN, AV SIMON DEWEY

VI LOVADE.

(SE LUK 22:19–20; L&F 20:77, 79.)

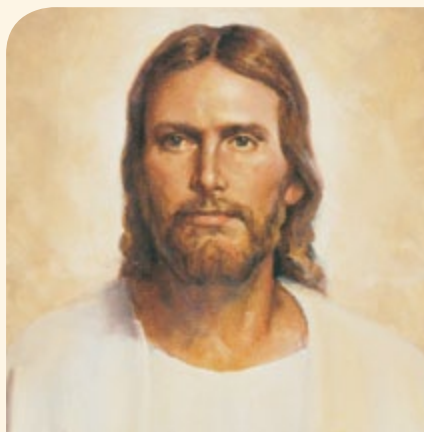
Läran och förbunden 76:22–24

De här verserna utgör ett nutida vittne om Jesus Kristus: Han lever!

Många vittnesbörd

Många vittnesbörd har getts om den uppståndne Kristus före den här uppenbarelsen. Här är några exempel:

- Maria från Magdala (se Joh 20:11–18)
- Apostlarna på Jesu tid (se Matt 28:9–20; Mark 16:14–20; Luk 24:36–53; Joh 20:19–29; 21)
- De båda lärjungarna på vägen till Emmaus (se Luk 24:13–35)
- Stefanus (se Apg 7:55–56)
- Paulus (se Apg 9:1–6)
- Nephiterna (se 3 Nephi 11–28)
- Moroni (se Ether 12:39)
- Joseph Smith (se Joseph Smith — Historien 1:16–20)

22 Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista "vittnesbördet som vi ger om honom: Att han ^blever!

23 Ty vi "såg honom, ja, på ^bGuds högra sida, och vi hörde rösten vittna om att han är Faderns 'Enfödde —

24 om att medelst "honom och genom honom och av honom skapas och skapades ^bvärldarna, och deras invånare är födda som 'söner och döttrar åt Gud.

Han lever!

"Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från dem som upplevde sorgen över Kristi korsfästelse och glädjen över hans uppståndelse.

Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från människorna i nya världen som fick besök av samma uppståndne Herre.

Jag tror på vittnesbördet från honom som i den här tidsutdelningen talade med Fadern och Sonen i en lund som nu kallas den heliga lunden och som gav sitt liv och beseglade det vittnesbördet med sitt blod."

President Thomas S. Monson, "Han har uppstått!" *Liahona*, maj 2010, s. 89.

Födda som söner och döttrar åt Gud

"Ni är inga vardagliga varelser, mina kära unga vänner jorden runt. Ni är härliga och eviga ...

Det är min bön och välsignelse att ni, när ni ser er spegelbild, ska kunna se bortom ofullkomligheter och tvivel och inse vilka ni verkligen är: härliga söner och döttrar till Gud Allsmäktig."

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Spegelbilden i vattnet" (KUV:s brasafon för unga vuxna, 1 nov. 2009; finns på CESfiresides.lds.org.

Världar skapas och skapades

"Under Faderns ledning var Kristus universums Herre och skapare av ett oändligt antal världar, varav vår värld bara är en (se Ef 3:9; Hebr 1:2).

Hur många planeter finns det i universum som befolkas av människor? Vi vet inte, men vi är inte ensamma i universum! Gud är inte Gud för bara en planet!"

Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kворum, i "Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr. 2001, s. 5.

Redaktionens anmärkning: Den här sidan är inte avsedd att vara en omfattande förklaring av en utvald vers i skrifterna, bara en inledning till egna studier.

Återuppbyggandets LÖN

Jag blev ledsen när jag såg ruinerna efter jordbävningen. Men sedan insåg jag att Gud älskar både dem som dog och dem som överlevde.

Ashley Dyer

Eftersom jag bor i Shanghai i Kina hade jag möjlighet att följa med en skolgrupp till Sichuanprovinsen i sydvästra Kina för att hjälpa till att bygga hus åt dem som drabbats av jordbävningen som ödelade området för några år sedan. Vi arbetade hårt med att mura, skyffla murbruk, dra skottkärror fulla av tegelstenar och skicka tegelstenar vidare längs en rad människor. Andra dagen värkte ryggen och handskarna var fulla med hål. Men resan var en oförglömlig upplevelse för mig och stärkte mitt vittnesbörd om mitt eget och andras personliga värde, en av Unga kvinnors värderingar.

Medan jag arbetade hårt varje dag lade jag märke till att min tro på mitt eget värde stärktes. Jag var nöjd med mig själv eftersom jag gjorde sådant som förbättrade levnadssituationen för personer som var mindre lyckligt lottade än jag.

Vi fick också möjlighet att besöka en skola i området. När vi kom fram sprang en massa barn fram till oss. När jag såg alla de underbara små barnen så såg jag också deras personliga värde. De är alla vackra barn till Gud, och jag kände starkt att han älskar och känner var och en av dem.

I slutet av resan fick vi möjlighet att åka till en semesterort där vi skulle äta lunch. Men när vi kom dit upptäckte vi att den hade förstörts i jordbävningen. Det var den värsta förödelse jag någonsin hade sett. Det fick mig att vilja gråta.

Byggnadernas tak och väggar hade rasat ner, träden i närheten hade fallit och det låg skräp överallt. Ett stort stenblock hade rullat ner från berget och rasat in i sidan av en byggnad så att taket och väggen hade fallit ihop. Det låg en ensam sko på en av trösklarna.

När jag tänkte på allt det här och det faktum att människor hade dödats i katastrofen hade jag svårt att förstå hur vår himmelske Fader kunde låta det hända. Älskade han dem inte? Sedan tänkte jag tillbaka på vad vi hade pratat om i Unga kvinnors klass och insåg att jo, han älskade dem. Han kände och älskade dem var och en. De som dog den dagen var alla Guds barn. Först blev jag ännu mer ledsen när jag tänkte på det. Men sedan insåg jag att de här människorna var i andevärlden och att de kunde återvända till vår himmelske Fader igen. Den tanken tröstade mig och gav mig en fridfull känsla.

Jag vet att jag är ett Guds barn med stort personligt värde. Vi är alla barn till vår himmelske Fader, som känner oss personligen. Han älskar oss med en kärlek som är djupare och starkare än vad någon av oss kan föreställa sig. Den insikten sjönk djupt in i mitt hjärta medan jag arbetade med och tjänade folket som hade lidit så oerhört på grund av jordbävningen i Sichuan. ■

Ashley Dyer (till höger) hjälpte till att bygga upp bostäder åt invånarna efter jordbävningen i Sichuan i Kina 2008.

KRAFT FRÅN SKRIFTEN

När två tahitiska tonåringar gav skrifterna en chans så förändrades deras liv.

Adam C. Olson
Kyrkans tidningar

Rooma ville egentligen inte studera skrifterna. Vaitiare ville egentligen inte gå på seminariet. Och de var inte tvungna att göra det. Men när de valde att göra det förändrades deras liv.

Varför inte?

Varför skulle en tonåring välja att tillbringa två timmar varje torsdagskväll med att studera skrifterna med sin mamma? För ett år sedan skulle Rooma Terooatea från Tahiti förmodligen ha undrat samma sak.

Nu kanske han skulle fråga varför en tonåring skulle välja att *inte* göra det.

Under tre år i seminariet var Rooma aldrig riktigt uppmärksam när hans lärare gav eleverna i uppgift att läsa skriftställen till nästa lektion. "Jag ville inte läsa dem", säger han. "Skriftställena betydde inget särskilt för mig."

Men han undrade varför ledarna i kyrkan i hans församling och stav alltid använde skrifterna i sina tal och lektioner. Han iakttog sina ledare. Han märkte hur lätt det var för hans stavspresident att citera från skrifterna.

När så Faaa stav delade in seminarieeleverna i lag för tävlingar i skriftställejäkt under Roomas sista år i seminariet bestämde han sig för att ge skrifterna en chans.

Det var då studiestunderna varje vecka med hans mamma började. Varje torsdagskväll studerade de tillsammans inför skriftställejakten nästa dag. De lärde sig var de viktiga verserna fanns och lärde sig många av dem utantill.

Och det var då saker och ting började förändras för Rooma. Hans skriftstudier stärkte hans relation till sin mamma. Han började se paralleller mellan vad skrifterna undervisade om och vad som händer i världen idag. När han bad om det han läste så insåg han att det kom från Gud.

Det hjälpte honom också att föra sitt lag till seger i skriftställejakten.

När Rooma Terooatea (nedan) och hans klasskamrater i seminariet åkte till Moorea (till vänster) i närheten för att testa sina kunskaper i skrifterna så spelade det ingen roll hur det gick — Rooma var redan en vinnare.

STUDERA FLITIGT

”Snabbkurser är inte alls lika effektiva som

daglig läsning och tillämpning av skrifterna i vårt liv. Bekanta er med den undervisning som skrifterna skänker ... Studera dem som om de talade till just dig, för det gör de ...

”...Om du studerar skrifterna flitigt så ökar din förmåga att undvika frestelser och ta emot den Helige Andens ledning i allt du gör.”

President Thomas S. Monson, ”Var ditt bästa jag”, *Liahona*, maj 2009, s. 68.

Bland välsignelserna Rooma har fått är all lärdom som kommit medan han har studerat. ”I Mosiah 2:24 säger kung Benjamin att när vi väljer att göra det som Herren har bett oss om så välsignas vi omedelbart”, säger Rooma. En av de största välsignelserna han har fått är denna: ”Efter att ha studerat skrifterna i år vet jag att Mormons bok är sann.”

Tala inte om för mig vad jag ska göra.

I början av skolåret var Vaitiare Pito inte ens medlem i kyrkan. Hur kunde en ny medlem som aldrig hade varit i seminariet tidigare hjälpa sitt lag vinna Faaa stavs skriftställejakt?

”Jag bekymrade mig inte över att jag inte hade så stor erfarenhet”, säger hon. ”Jag lärde mig många av verserna under missionärernas lektioner.”

När Vaitiare Pito från Tahiti bestämde sig för att studera skrifterna såg hon välsignelserna som kom.

De flesta i Vaitiares familj blev medlemmar i kyrkan efter att hennes far plötsligt dog och församlingens missionsledare tog med sig missionärerna hem till Vaitiare. De pratade om enighet i familjen och att familjen kan vara tillsammans för evigt. "Det förändrade verkligen vår familj", säger hon.

Men det förändrade inte nödvändigtvis sjuttonåringens behov av att vara oberoende. "När jag hade döpts sade alla att jag skulle gå på seminariet", säger hon. "Jag tycker inte om när andra talar om för mig vad jag ska göra så det tog ett tag innan jag började gå dit."

Så småningom beslutade hon sig själv för att gå dit och upptäckte att hon tyckte om det. Hon blev tilldelad

samma skriftställejaktslag som Rooma.

Först ansträngde hon sig inte för att läsa skriftställena som de fått i läxa. Men när hon beslutade sig för att göra det insåg hon att hon fick flera välsignelser.

"Skrifterna har varit till stor hjälp", säger hon. "Jag har lärt mig mycket av skrifterna", bland annat hur viktigt det är att be och att min himmelske Fader besvarar bönerna.

Hon lärde sig också att när hon bestämmer sig för att göra något, som att gå på seminariet eller läsa skrifterna, så är det lättare att göra det än om hon gör det därför att hon måste eller "bör" göra det.

Nu när skolåret är över är Vaitiare tacksam för att hon valde att gå på seminariet och studera skrifterna: "Jag vet att när vi läser skrifterna så blir vi välsignade." ■

Ledtråden i min välsignelse

Scott Talbot

Jag verkade i Texasmissionen Houston Syd som spansktalande äldste. En dag var min kamrat och jag ute och knackade dörr och försökte hitta någon att undervisa. Vi kom till ett hus med ett stort hål i den nötta träverandan.

En äldre kvinna öppnade och bjöd in oss. Jag är inte säker på om hon visste vilka vi var och vad vi gjorde, men hon var mycket artig. Vi började hålla den första lektionen och allt verkade gå bra. Snart var det min tur att undervisa om Joseph Smith och den första synen. Jag såg hur kvinnan blev alltmer förvirrad. Det var tydligt att hon inte förstod det jag försökte förklara för henne.

Efter att ha ställt några frågor om vad vi hade pratat om och om hur mycket av det hon förstod kände jag mig frustrerad över att hon inte förstod den första synen. Det hade varit en lång dag och det sista en missionär vill är att någon inte förstår vad han så gärna vill att han eller hon ska veta är sant.

När jag för ett ögonblick kände att jag nästan började bli arg kom jag att tänka på något som stod i min patriarkaliska välsignelse. Det handlade om min framtida familj och att jag skulle undervisa mina framtida barn om evangeliets principer. När jag tänkte på de orden förstod jag att Anden talade om för mig att jag behövde undervisa den här ödmjuka kvinnan på samma sätt som jag skulle undervisa ett barn.

Jag började undervisa henne på ett enklare och mer kärleksfullt sätt. Jag föreställde mig hur mina barn satt

FÖRBERED DIG FÖR ATT TJÄNA

”Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att gå ut som missionärer. Håll er rena och värdiga att representera Herren. Bevara er hälsa och styrka. Studera skrifterna. Delta i seminariet och institutet där så är möjligt. Bekanta er med missionärernas handbok *Predika mitt evangelium*.”

President Thomas S. Monson, ”Vi möts tillsammans igen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.

i vardagsrummet och tittade upp på mig, sin pappa, medan jag undervisade dem om profeten Joseph Smith. Det var härligt att se förändringen i hennes ansikte. Ögonbrynen lyftes och ögonen började lysa. Hennes förvirrade min förvandlades till intresse och förundran. När jag återgav berättelsen om hur vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith fylldes hennes ögon av tårar som rann nerför kinderna. Anden fyllde rummet och min frustration förvandlades till stor glädje.

Jag kommer aldrig att glömma den upplevelsen. Nu kan jag knappt bärga mig förrän jag får undervisa mina barn om samma principer en dag och känna den stora glädjen på nytt. ■

**President
Boyd K. Packer**
president för de tolv
apostlarnas kворum

MEDLAREN JESUS KRISTUS

Låt mig återge en berättelse — en liknelse. Det var en gång en man som önskade sig något väldigt mycket. Det verkade vara mera betydelsefullt än något annat i hans liv. För att uppfylla sin önskan ådrog han sig en stor skuld.

Han hade varnats för att ta på sig så stora skulder, och särskilt för borgenären som lånade honom pengarna. Men det verkade vara så viktigt för honom att få det han ville ha just då. Han var säker på att kunna betala senare.

Alltså skrev han på skuldebrevet. Han skulle betala av skulden allteftersom tiden gick. Han oroade sig inte så mycket för det eftersom förfallodagen verkade vara mycket avlägsen. Han hade det han önskade nu, och det verkade vara det viktigaste.

Borgenären fanns alltid någonstans i bak-huvudet, och han gjorde symboliska [små] avbetalningar då och då och trodde på något sätt att räakenskapens dag [dagen då han skulle betala tillbaka alla pengar] aldrig skulle komma.

Rättvisa eller barmhärtighet?

Men som alltid sker kom den dagen och skuldebrevet förföll. Skulden hade inte betalats till fullo. Borgenären kom och krävde full betalning.

Först då insåg mannen att hans borgenär inte bara hade makt att ta tillbaka allt han ägde, utan också hade makt att kasta honom i fängelse.

”Jag kan inte betala dig, för jag har inte förmåga att göra det”, erkände han.

”Då”, sade borgenären, ”kommer vi att ta det du äger och sätta dig i fängelse. Du samtyckte till det. Det var ditt val. Du skrev under kontraktet och nu måste det verkställas.”

”Kan du inte förlänga tiden eller glömma bort skulden?” vädjade gäldenären. ”Ordna det på något sätt så att jag får behålla det jag har och inte behöver komma i fängelse. Visst tror du på barmhärtighet? Vill du inte visa barmhärtighet?”

Borgenären svarade: ”Barmhärtighet är alltid så ensidig. Den hjälper bara dig. Om jag visar barmhärtighet mot dig får jag ingen betalning. Det är rättvisa jag kräver. Tror du på rättvisa?”

”Jag trodde på rättvisa när jag skrev under kontraktet”, sade gäldenären. ”Den var på min sida då, för jag trodde att den skulle skydda mig. Jag behövde inte barmhärtighet då, inte heller trodde jag att jag någonsin skulle behöva den.”

”Det är rättvisan som kräver att du betalar enligt kontraktet eller tar straffet”, svarade

*Jesus Kristus,
vår medlare,
betalar det pris
som vi inte kan
betala för att
vi ska kunna
återvända
och bo hos vår
himmelske
Fader.*

För att lära dig mer om det här ämnet kan du läsa Alma 42, profeten Almas förklaring av rättvisa, barmhärtighet och försoningen.

Enligt den eviga lagen kan barmhärtighet inte utsträckas såvida det inte finns någon som både vill och kan ta på sig vår skuld, betala priset och ange villkoren för vår räddning.

borgenären. ”Sådan är lagen. Du har samtyckt till den och så måste det bli. Barmhärtigheten kan inte röva från rättvisan.”

Här var de: Den ene utmätte rättvisa, den andre vädjade om barmhärtighet. Det fanns inget sätt att tillfredsställa båda.

”Om du inte glömmer bort skulden råder det ingen barmhärtighet”, vädjade gäldenären.

”Om jag gör det råder det ingen rättvisa”, löd svaret.

Det verkade inte som om båda lagarna kunde uppfyllas. De är två eviga ideal som verkar motsäga varandra. Finns det inget sätt att tillfredsställa både rättvisans och barmhärtighetens krav?

Det finns ett sätt! Rättvisans lag *kan* tillfredsställas till fullo och barmhärtigheten *kan* utsträckas till fullo — men det krävs ytterligare en person. Och så skedde det den här gången.

Hans medlare

Gäldenären hade en vän. Han kom till gäldenärens hjälp. Han kände honom väl. Han tyckte att gäldenären var dum som hade försatt sig i en sådan situation. Men han ville ändå hjälpa till eftersom han älskade honom. Han gick emellan dem, vände sig till borgenären och kom med följande erbjudande: ”Jag betalar skulden om du befriar gäldenären från hans kontrakt så att han kan behålla det han äger och slipper hamna i fängelse.”

Medan borgenären tänkte över erbjudandet tillade medlaren: ”Du krävde rättvisa. Han kan inte betala dig men jag ska göra det. Då har du blivit rättvist bemött och kan inte begära mer. Det vore inte rättvist.”

Borgenären samtyckte.

Medlaren vände sig sedan till gäldenären. ”Om jag betalar din skuld, accepterar du då att du står i skuld till mig?”

”O ja, ja”, utropade gäldenären. ”Du räddade mig från fängelse och visade barmhärtighet mot mig.”

”Då”, sade välgöraren, ”ska du betala skulden till mig, och jag ställer villkoren. Det

blir inte lätt, men det är möjligt. Jag ska bereda en väg. Du behöver inte hamna i fängelse.”

Och så blev det. Borgenären fick sina pengar. Han hade behandlats rättvist. Inget kontrakt hade brutits. Gäldenären i sin tur hade visats barmhärtighet. Båda lagarna hade uppfyllts. Eftersom det fanns en medlare hade rättvisan fått sitt anspråk tillgodosett och barmhärtigheten hade till fullo tillfredsställts.

Vår medlare

Var och en av oss har ett slags andlig skuld. En dag stängs kontot och förlikning krävs. Hur lätt vi än tar på det hela nu kommer dagen när det är dags för utmätning, och vi kommer nervöst att se oss om efter någon, vem som helst, som kan hjälpa oss.

Och enligt den eviga lagen kan barmhärtighet inte utsträckas såvida det inte finns någon som både vill och kan ta på sig vår skuld och betala priset, och ange villkoren för vår räddning.

Om det inte finns en medlare, om vi inte har en vän, måste rättvisans fulla tyngd falla över oss. Varje överträdelse, hur liten eller omfattande den än är, kommer att utkrävas av oss till det yttersta.

Men detta ska ni veta: Sanningen, den underbara sanningen, förkunnar att det finns en sådan medlare. ”Ty Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor, en människa, Kristus Jesus” (1 Tim 2:5). Genom honom kan barmhärtighet ges åt oss till fullo, utan att rättvisans eviga lag bryts.

Denna barmhärtighet utsträcks inte automatiskt. Det sker genom att vi ingår förbund med honom. Det sker på hans villkor, hans generösa villkor, vilka innefattar, som absolut nödvändigt, nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse.

Hela mänskligheten kan få skydd genom rättvisans lag, och på en gång kan var och en av oss personligen få uppleva barmhärtighetens återlösande och helande välsignelse. ■

Från ”Medlaren”, Nordstjärnan, okt. 1977, s. 52–53.

”Jag ska vara ärlig mot min himmelske Fader, mot andra och mot mig själv.”

Mina evangelieideal

Niyas val

Marcel Niyungi

Baserad på en sann berättelse

Niya lekte framför sitt hus när hennes faster ropade att hon skulle komma in. ”Niya, kan du gå till grönsaks-handeln och köpa lite morötter till middagen?” frågade hennes faster.

”Ja!” sade Niya glatt. Hon tyckte om att gå till affären och hon tyckte om att hjälpa sin faster.

Niya tog pengarna som hennes faster hade gett henne och gick nerför vägen till affären som låg i närheten.

”Jag behöver köpa lite morötter till middagen”, sade Niya till affärsinnehavaren.

Han lade morötterna i Niyas påse och sade hur mycket de kostade.

Niya gav honom pengarna.

”Här är din växel”, sade affärsinnehavaren och gav tillbaka lite pengar.

Niya tackade honom och började gå hemåt. Medan hon gick tittade hon på pengarna som affärsinnehavaren hade gett henne. ”Han gav mig för mycket växel”, tänkte hon. ”Nu kan jag använda de pengarna själv!”

Men då stannade Niya upp. ”Min himmelske Fader blir inte glad om jag behåller pengarna”, tänkte hon. ”Jag måste vara ärlig både i det jag säger och i det jag gör.”

Niya vände om och gick tillbaka till affären. ”Du gav mig för mycket pengar tillbaka”, sade hon till affärsinnehavaren och gav honom pengarna.

Affärsinnehavaren tog pengarna. ”Vilken duktig flicka du är”, sade han. Sedan lade han några äpplen i en påse och gav dem till Niya. ”Tack för att du var ärlig. Ta de här äpplena och dela med dig av dem till din familj.”

Niya kände sig varm och glad när hon gick hem. Hon visste att hennes himmelske Fader var glad att hon hade valt att vara ärlig. ■

LÖRDAG

Det var bara sex dagar kvar till en viktig högtid som kallades påsk. Många människor skulle komma till Jerusalem för att offra i templet den dagen. Jesus gick till Betania, en by nära Jerusalem. Han skulle vara där i fem dagar tillsammans med sina vänner Lasarus, Maria och Marta. Maria smorde hans fötter med olja.

Se Joh 12:1-3.

SÖNDAG

Jesus gick från Betania till Jerusalem. Han red in i staden på en åsna, som en vers i Gamla testamentet sade att han skulle. Människorna erkände honom som sin Kung och ropade "Hosianna", och lade ner palmblad framför åsnan för att det inte skulle komma något damm på Frälsaren. Jesus besökte templet och återvände sedan till Betania.

Se Sak 9:9; Matt 21:1-11; Mark 11:1-11.

MÅNDAG

Jesus såg hur människorna köpte och sålde saker i templet. Eftersom han ville att templet skulle vara "ett bödens hus" körde han ut dem därifrån. Sedan botade han människor som var lama eller blinda. De avundsjuke prästerna var arga på honom.

Se Matt 21:12-17; Mark 11:15-19.

TISDAG

Jesus undervisade människorna i templet och på ett berg i närheten som hette Oljeberget. Prästerna planerade att döda Jesus. En av hans lärjungar, Judas Iskariot, gick med på att lämna över Jesus till prästerna i utbyte mot trettio silvermynt.

Se Matt 25:31-46; 26:14-16.

PÅSKVECKAN

Du kan förbereda dig för påskan genom att lära dig mer om vad som hände under veckan före Kristi korsfästelse och uppståndelse. Du kan börja åtta dagar före påsk och läsa om händelserna och verserna som står angivna för varje dag.

ONSDAG

Det står inte i skrifterna vad Jesus gjorde den dagen. Han kanske var tillsammans med sina lärjungar. Du kan läsa liknelsen om de tio jungfrurna, något som Jesus undervisade sina lärjungar om för att hjälpa dem förbereda sig för hans andra ankomst.

Se Matt 25:1-13.

TORSDAG

Jesus lärjungar gjorde sig klara inför påskmiddagen. Under middagen sade Jesus till sina lärjungar att en av dem skulle förråda honom. Sedan gav han dem sakramentet för första gången för att hjälpa dem komma ihåg honom. Jesus gick till Getsemane örtagård för att lida för våra synder och be till Gud. Det kom några personer med svärd och arresterade honom. Lärjungarna blev rädda och sprang iväg.

Se Matt 26:17-29, 36-56.

FREDAG

Jesus fördes till översteprästen Kajfas. Jesus lärjunge Petrus förnekade att han kände honom. Jesus blev utfrågad av landshövdingen Pilatus, och av Herodes. Han dömdes till att dö på korset. Jesus korsfästes. En rik man som hette Josef lade Jesus i sin grav. Jesus mor Maria, och Maria från Magdala, besökte graven.

Se Matt 26:57-72; 27:1-2, 27-37; Luk 23:44-46, 50-56.

LÖRDAG

Jesus kropp låg i graven. En stor sten rullades framför ingången. De onda prästerna bad Pilatus att låta vakter stå utanför graven för att ingen skulle gå in.

Se Matt 27:57-66.

PÅSKSÖNDAGEN

Jesus uppstod! Han hade kommit ut ur graven. En ängel kom ner från himlen och rullade bort stenen. Jesus uppmanade sina lärjungar att undervisa och döpa andra och lovade att han alltid skulle vara med dem.

Se Matt 28.

Konstverk av barn från hela världen

Bidrag från barnens internationella konstutställning med temat "Evangeliet välsignar mitt liv".

Titta efter mer konst från utställningen i framtida nummer på Vår sida. Se andra bidrag på www.liahona.lds.org.

Andreza A., 10 år, Brasilien

Dasha K., 11 år, Ukraina

Zeniff F., 9 år, Mexiko

Chung-chi, 6 år, Taiwan

Beth B., 5 år, Kanada

Daniel S., 5 år, Frankrike

Karen L., 6 år, Bolivia

Nathalie S., 9 år, Guatemala

Carolina A., 7 år, Peru

Leonardo T., 8 år, Chile

Sara R., 9 år, Argentina

Fatima B., 5 år, Peru

Lee W., 9 år, Polen

Addison O., 10 år, Vietnam

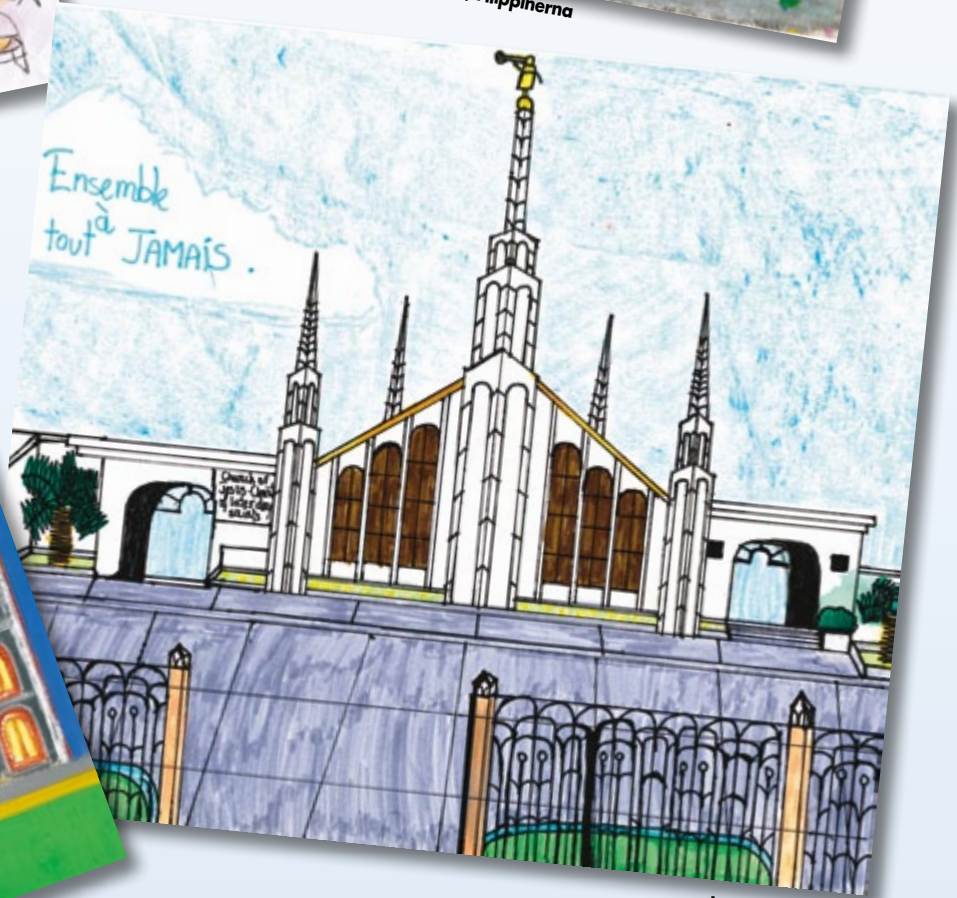
Alina S., 8 år, Ukraina

Vanessa G., 11 år, Mexiko

Guen R., 12 år, Filippinerna

Lee J., 11 år, Tahiti

Erdenejargaliin O., 8 år, Mongoliet

Martina F., 11 år, Argentina

Adriana B., 10 år, Ecuador

Amanda G., 12 år, Ecuador

José V., 5 år, Peru

Särskilt vittne

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas
kvorum återger några av
sina tankar om det här
ämnet.

ILLUSTRATION: BRYAN BEACH

Hur kan jag hålla mig på säkert avstånd från allt det dåliga i världen?

Från "Hur man kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan",
Liahona, maj 2004, s. 100–102.

Sök och var uppmärksam på den personliga vägledning som ges till dig genom den Helige Anden.

Vår himmelske Fader gav oss skrifterna och ger oss hela tiden gudomlig vägledning till hjälp. Den hjälpen gör att du kan leva ett fridfullt och lyckligt liv mitt i den ökande ondskan.

När du fortsätter att låta Herren finnas i ditt sinne och hjärta så hjälper han dig få ett rikt och fullt liv oavsett vad som händer runtomkring dig i världen.

Du kan leva ett dygdigt, produktivt, rättfärdigt liv genom att följa den skyddsplan som upprättades av vår Fader i himlen: hans lyckosalighetsplan.

Fastän livet kanske känns svårt nu kan du hålla fast vid sanningens ledstång av järn. Du gör större framsteg än du tror.

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Jesus Kristus är min Frälsare och Återlösare

Ana Maria Coburn och Cristina Franco

*”Vi tror att hela människosläktet kan fräslas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar”
(Trosartiklarna 1:3).*

Vad skulle du vara villig att ge för någon som du älskar väldigt mycket? Vår Frälsare Jesus Kristus älskar oss så mycket att han gav sitt liv för oss.

Vår himmelske Fader visste att om vi syndade och gjorde misstag så skulle vi inte kunna bo hos honom igen. Därför erbjöd sig hans Son Jesus Kristus att bli vår Frälsare. Vår himmelske Fader valde honom till att frälsa oss eftersom han var den ende som kunde leva ett liv utan synd.

Jesus led och dog för att rädda oss från döden och från våra synder. Den kärleksfulla handlingen kallas för försoningen. Tack vare försoningen kan vi omvända oss

från våra synder, få förlåtelse och bli rena, som Jesus är.

Jesus korsfästes och dog, men efter tre dagar uppstod han. Han levde igen! Tack vare att han uppstod kommer också vi att uppstå. Det betyder att vår kropp och ande

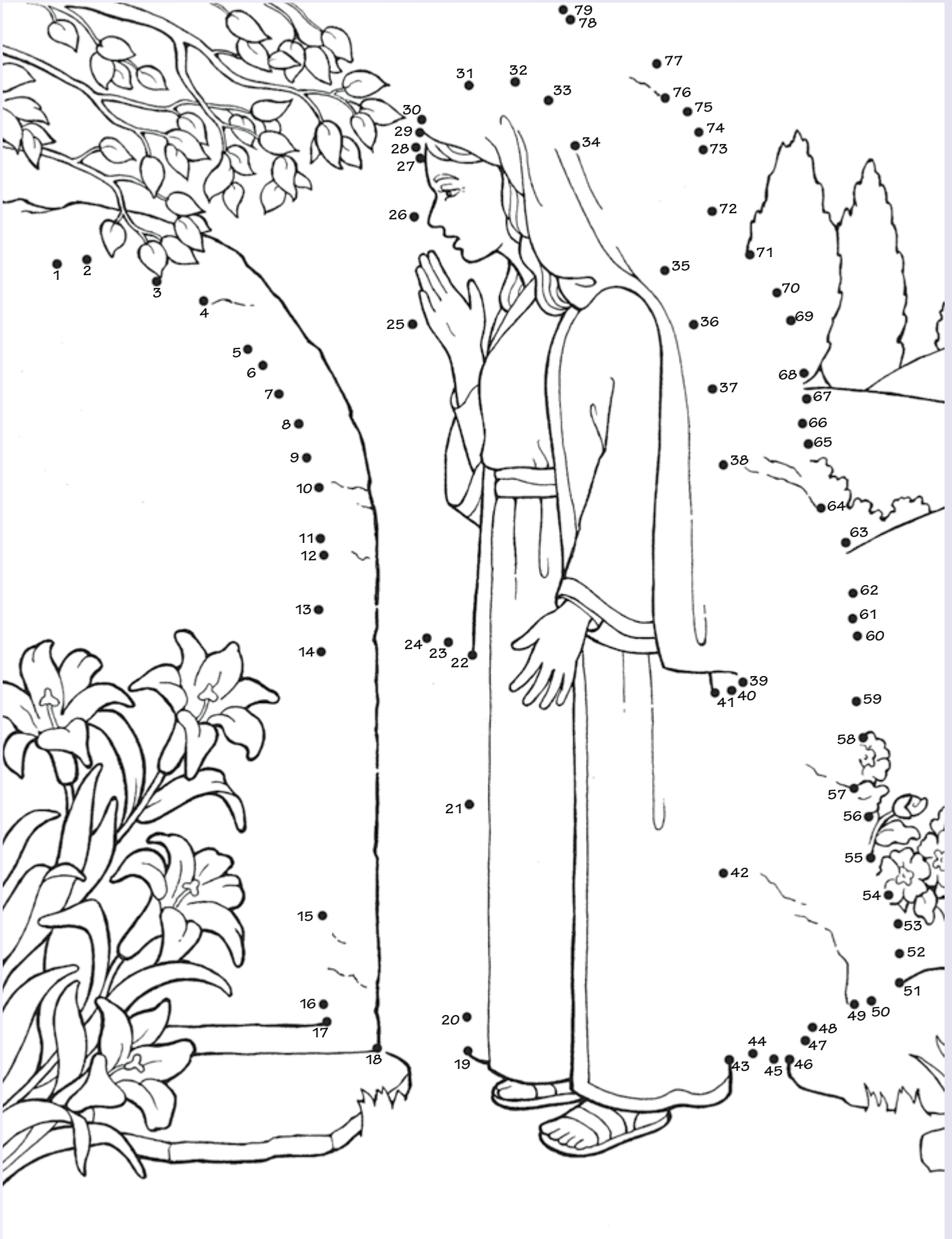
kommer att vara återförenade för evigt.

Jesus Kristus är verkligen vår Frälsare och Återlösare. Han är det fullkomliga exemplet för oss. Han lärde oss hur man behandlar andra med vänlighet. Han lärde oss hur man tjänar andra. Han lärde oss hur vi kan bli bättre. Vi kan inte leva ett fullkomligt liv som han gjorde, men vi kan återvända och bo hos Jesus och vår himmelske Fader genom att lyda buden och göra vårt bästa. Vi behöver följa Jesus Kristus varje dag. ■

AKTIVITET

Rita streck mellan punkterna för att få fram en bild av Maria vid den tomma graven. Färglägg sedan bilden. När du tittar på bilden blir du påmind om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare.

Glada att vara hemma

Chad E. Phares

Kyrkans tidningar

Buntha och Neath är syskon och bor i staden Siem Reap i Kambodja. När Buntha blev åtta år bestämde han sig för att döpas. När Neath blir åtta vill hon också döpas. "Jag vill få den Helige Anden", säger hon.

Det är viktigt för Buntha och Neath att tjäna andra. Buntha vill bli missionär när han blir stor. Neath längtar efter att bli en "farmormissionär", en äldre missionär. ■

Buntha och Neath är tillsammans väldigt mycket. De försöker vara snälla mot varandra och sina familjemedlemmar.

Människor kommer från hela världen för att besöka de forntida byggnaderna i **Bunthas och Neaths** stad, men de tycker mest om att stanna hemma och vara tillsammans med sin familj.

Buntha och Neath har en speciell plats ute där de sitter och läser skrifterna, gör läxorna och läser *Liahona*. Buntha och Neath tycker om att läsa skrifterna. De försöker läsa skrifterna varje dag. Neath tycker om att läsa om Lehis dröm. Buntha tycker om att läsa om Nephi.

Neath tycker om att spela kula. **Buntha** tycker om att spela fotboll med alla bollar han får tag på.

Elise klär ut sig

Kaare Revill

Baserad på en sann berättelse

"Ni är HERRENS, er Guds, barn"

(5 Mos 14:1).

2. Elise sprang tillbaka till sitt rum. Hon tog på sig en gul skyddshjälm och tog tag i en hammare av plast.

1. Elise ville klä ut sig. Hon tog på sig pappas skor och en röd lösnäsa.

Jag är en stark byggare.

3. Elise hamrade på golvet innan hon sprang tillbaka till sitt rum.

4. Elise tog på sig en glittrig klänning i lila och silver och dansade runt, ut från sitt rum.

6. När det var sängdags tog Elise på sig sin gröna favoritpyjamas. Hon gick ut ur sitt rum och satte sig i mammas knä.

5. Elise tyckte om att vara prinsessa. Hon hade klänningen på sig resten av dagen.

Jag är en vacker prinsessa.

7.

Jag heter Elise. Jag är ett Guds barn.

VI ÄR ALLA GUDS BARN

Oavsett var vi bor eller hur vi ser ut så är vi alla Guds barn. Titta på barnen i cirklarna överst på sidan och se om du kan hitta dem på kartan. Rita en ring runt varje barn du hittar.

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Prata om några av ditt barns fysiska egenskaper eller personlighetsdrag. Vad är det som gör honom eller henne unik? Förklara att vår himmelske Fader skapade alla olika, men vi är alla hans barn. Hjälp ditt barn hitta olika särdrag hos varje barn på kartan.

Handboksutbildning betonar frälsningsarbetet

Adam C. Olson

Kyrkans tidningar

Under ett världsomspännande ledarutbildningsmöte i februari 2011 undervisade medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum deltagarna om att använda de nya handböckerna bättre. Mötet var en uppföljare till den världsomspännande ledarutbildningen i november 2010, där handböckerna presenterades.

Talarna betonade hur handböckerna kunde användas på ett inspirerat sätt, vikten av att förstå de nya handböckernas doktrinära grund, hur de borde tillämpa principerna för anpassning av kyrkans program, hur handbokens förändringar kan tillämpas på genomförandet av frälsningsarbetet samt kvinnans roll i kyrkans rådsförsamlingar.

I utsändningen deltog president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, äldsterna Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum, äldsterna Craig C. Christensen, Bruce D. Porter och W. Craig Zwick i de sjuttios kворum samt biorganisationernas generalpresidenterna.

Mer inspirerad användning av handböckerna

President Eyring kallade mötet "en ny möjlighet att upptäcka hur vi kan använda handboken bättre" och

uppmuntrade ledarna att öka sin förmåga att ta emot uppenbarelse.

"Bara genom Anden kan du veta hur du ska tillämpa det du läser i handboken", sade han. "... Det kan verka omöjligt att vänta sig eller ens hoppas på den ström av uppenbarelsen som du behöver i ditt dagliga tjänande. Det sker inte utan tro och hårt arbete, men det är möjligt."

President Eyring lovade att om en ledare arbetar och ber för att "förstå och följa livets ord" som givits till dem, skulle Herren hjälpa dem utföra ett tjänande och ledarskap utöver sin egen förmåga.

"Handboken blir en skatt för er när ni använder den för att hjälpa er leda andra att välja vägen till evigt liv. Det är avsikten med den."

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet

Handböckernas doktrinära grund

"Den här handboken är baserad på läran", sade äldste Oaks, "och den är kortare än föregående handbok eftersom den på många områden avstår från att ange regler och ge anvisningar. Istället ger den principer som inspirerade ledare kan tillämpa ... alltefter sina lokala omständigheter."

Äldste Bednar och äldste Christofferson varnade ledarna för att hoppa över de inledande kapitlen av *Handbok 2* och gå direkt till riktlinjerna i påföljande kapitel. De första kapitlen anger den doktrinära grundvalen till att förstå och tillämpa de principer och riktlinjer som följer.

Äldste Bednar påpekade att detta att handböckerna är "baserade på principer och med färre tillämpningar angivna gör användningen mer andligt krävande och svårare för oss alla".

Principer för anpassning

"I fråga om läran, förbunden och de riktlinjer som fastställts av första

presidentskapet och de tolv, avviker vi inte från handboken”, sade äldste Nelson. ”Anpassningar kan göras i fråga om annat, för att passa lokala omständigheter.”

Enligt äldste Porter hade kapitel 17, ”Enhetlighet och anpassning” tagits med för att hjälpa lokala ledare följa Anden och avgöra när de borde anpassa vissa program. Kapitlet förklarar vad som inte kan förändras och anger fem omständigheter som gör att Anpassningar kan godkännas: familjeskäl, begränsningar i transporter och kommunikation, små kворum eller klasser, otillräckligt antal ledare samt säkerhetsaspekter.

”Korrekt Anpassningar försvagar inte kyrkan, de stärker den”, sade äldste Porter i ett tal som lästes upp av äldste W. Craig Zwick i de sjuttios kворum. När lokala ledare genomför inspirerade Anpassningar bör de inte känna att de nöjer sig med mindre än idealet. ”Varje enhet av kyrkan har tillgång till läran, förrättningar, prästadsörets makt och Andens gåvor som behövs för Guds barns frälsning och upphöjelse”, skriver äldste Porter.

Frälsningsverket

Förändringar som genomförts i *Handbok 2* är avsedda att befrämja frälsningsarbetet. President Eyring sade: ”Handboken blir en skatt för er när ni använder den för att hjälpa er leda andra att välja vägen till evigt liv. Det är avsikten med den.”

I kapitel fem sammanförs ett antal ämnen som tidigare behandlades separat, under titeln ”Frälsningsarbetet i församlingen och staven”. Det gäller medlemmarnas missionsarbete, behållande av nyomvända, aktivering, tempeltjänst och släktforskning samt undervisning av evangeliet.

”Paulus säger att i vår tid, tidernas fullhets utdelning, skulle allt sammanfattas i Kristus”, sade äldste Bednar. (Se Ef 1:10.) ”Det är ett verk.”

FOTO CRAIG DIMOND, © IRI

Det som ibland setts som kyrkans olika uppdrag är ”samma arbete inom olika sfärer”, sade han. Missionsarbetet är att förkunna evangeliet och inbjuda andra att ta emot heliga förrättningar och ingå förbund. Att fullkomna de heliga — däribland att behålla, aktivera och undervisa — är att inbjuda människor att hedra förrättningar och förbund. Att återlösa de heliga genom släktforskning och tempeltjänst är att ge möjlighet till dem som dött att ta emot förrättningar och ingå förbund.

Äldste Holland sade att förändringarna i handboken i allmänhet leder till en insikt om att kворum- och biorganisationsledare inte är med i församlingsrådet bara för att tänka på sin egen organisations medlemmar, utan att de har ett gemensamt ansvar för alla medlemmars andliga välfärd.

Äldste Cook förklarade hur vissa förändrade anvisningar i *Handbok 2* bidrar till frälsningsarbetet.

Han betonade vikten av att biskopsråd och församlingsråd också tar upp välfärdsbehov nu när det inte längre finns något välfärdsråd. Han förklarade melkisedekska prästadsörets ledares utökade ansvar för att samtala med kворummedlemmarna. Han förklarade vidare förändringar som gör att även fäder som inte är helt

I frälsningsarbetet bör prästadsörets ledarna tänka på vilken som är nästa förrättning en person behöver och hur de kan hjälpa till med den förberedelsen.

BIORGANISATIONERS PANELER ANVÄNDER NYA UTBILDNINGSBIBLIOTEKET

Under den världsomfattande ledarutbildningen 2011 deltog kyrkans biorganisationers generalpresidentskap i en serie paneldiskussioner som använde exempel ur en ny utbildningsresurs online.

Ledarutbildningsbiblioteket (The Leadership Training Library) är en samling exempel ur verkligheten på ledare runtom i världen som använder de principer som beskrivs i *Handbok 2*. De här inslagen filmas i Brasilien, England, Guatemala och Korea och håller på att översättas och blir tillgängliga online senare under 2011.

Med hjälp av de här videoinslagen samtalade äldsterna Robert D. Hales och Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum samt äldste Craig C. Christensen i de sjuttios kvorum om tre viktiga principer som tas upp i *Handbok 2*.

1. Förbered dig andligt

”Det är förunderligt hur Herren ser till oss och väntar på tillfällen att välsigna oss”, sade Rosemary Wixom, Primärs generalpresident, efter att ha sett hur en ledare i Hjälpföreningen i Sydkorea uppriktigt bad om och fick inspiration medan hon planerade ett möte.

Äldste Andersen talade med Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, och syster Wixom och sade då: ”Det är ett andligt verk. vi kan inte utföra det utan Herrens hjälp.” Paneldeltagare talade om hur andlig förberedelse låter ledarna inrikta sig på den enskilde, skraddarsy aktiviteter, lektioner och uppdrag så att deras behov uppfylls. ”Uppenbarelser kan fås av oss alla”, betygade äldste Andersen.

2. Delta i råd

En sann berättelse om hur medlemmarna i ett församlingsråd i Guatemala samarbetade för att få en familj att bli aktiv i kyrkan igen, gav äldste Christensen tillfälle att leda en diskussion om samarbete i råd tillsammans med alla de fem biorganisationspresidenterna: Syster Beck, syster Wixom, Russell T. Osguthorpe (Söndagskolans generalpresident), Elaine S. Dalton (Unga kvinnors generalpresident) och David L. Beck (Unga mäns generalpresident).

Panelen diskuterade hur rådsmedlemmarnas gemensamma arbete kan hjälpa församlingens medlemmar att utvecklas, hur aktiva rådsmedlemmar kan minska biskopens arbetsbörda och hur ledare och medlemmar bör lyssna, dela med sig och söka Herrens vilja beträffande församlingens medlemmar.

3. Tjäna andra

Fokus för den tredje videon var en ung man i England som kämpade för att hålla sig aktiv i kyrkan. I panelen som leddes av äldste Hales ingick broder Osguthorpe, broder Beck och syster Dalton. Man talade om vikten av att ledare arbetar med föräldrar, i kyrkans råd och med ungdomarna.

”Gör precis det som du sett i dag”, avslutade äldste Hales. ”Tala om [videoexemplen] och diskutera dem, fråga Herren ... då får du ledning om hur du ska hjälpa och stödja och uträtta det som ska göras i det kall som anförtrotts dig.” ■

tempelvärdiga nu får delta i förrättningar och välsignelser till den egna familjen i vissa fall.

”Vi håller inte på med att driva program eller en organisation”, sade äldste Bednar. ”Sådant är viktigt, men det räcker inte. Det här är frälsningens verk. Och när vi tänker på förrättningar och förbund bör prästadömsledare ställa sig frågan: Vad är nästa förrättning som behövs i den här personens eller familjens liv, och hur kan vi hjälpa till med den förberedelsen?”

Kvinnor i rådsförsamlingar

Äldste Scott var bekymrad över att ledare på en del platser missar tillfällen att ta med

MER ONLINE

Du finner audio, video och text från båda de världsomspännande ledarutbildningarna på lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Handbok 2 finns online på lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Det nya ledarutbildningsbiblioteket (Leadership Training Library) blir tillgängligt i avdelningen Tjänande i kyrkan (Serving in the Church) av lds.org i mitten av 2011.

Kyrkans ledare framhåller att både män och kvinnor ska i lika mån och fritt uttrycka sina tankar vid rådsmöten.

kvinnor i de här rådslagen. "När kvinnor kan uppmuntras att fritt ta del i församlingsrådets möten, är deras tankar alltid givande och inspirerande", sade han.

Ledarna kan uppmuntra deltagande genom att kalla systrarna vid namn och uttrycka sin tacksamhet för deras bidrag och rekommendationer, förklarade äldste Scott.

"En ytterligare välsignelse till de här prästdömsledarnas hem", när de följer de här riktlinjerna är att "dessa män bättre uppskattar sina hustrurs roll i det egna hemmet", tillade han.

Han undervisade om vikten av enighet bland rådsmedlemmarna. När en sådan känsla uppstår kan ledaren känna det och gå till omröstning. I de fall där medlemmarna inte är eniga bör ledaren be om synpunkter från varje medlem av församlingsrådet, tacka för deras bidrag, fatta ett beslut och be om rådsmedlemmarnas stöd i det beslutet. Äldste Scott betonade också vikten av att det som tas upp i rådet hålls konfidentiellt.

Förväntade resultat

Äldste Nelson avslutade utbildningen med att framföra tre förhoppningar: att förenklingar ska frigöra tid och resurser så att medlemmarna utnyttjas bättre, att prästadömskraft ska växa inom varje prästadömsbärare så att varje medlem och varje familj i kyrkan välsignas samt att varje medlem ska känna större hängivenhet och lärjungeskap. ■

NYHETER

Äldste Perry organiserar första staven i Guam

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum besökte Guam i december 2010 för att organisera Barrigada stav, den första staven i territoriet Guam. Äldste Perry tjänstgjorde vid Förenta staternas marinkår i området under andra världskriget, och medan han var där besökte han också Krigsmuséet där samt grannön Saipan. I Guam har kyrkan 1 971 medlemmar. Territoriet Guam ingår i området Asien Nord.

Kyrkans läkare behandlar kolera i Papua Nya Guinea

Några läkare som är utsända av kyrkan från Australien besökte offer för en koleraepidemi i avlägset liggande byar i nordvästra Papua Nya Guinea under senare delen av 2010.

Läkarna arbetade med hundratals patienter. De räddade en man som var bara några minuter från döden när han kom till sjukhuset, och andra som inte hade klarat sig 24 timmar utan behandling.

Människor kom landvägen och med kanoter till läkarna. David Williams från Brisbane och Anthony Mahler från Cairns

sade att de på en dag i byn Sogere behandlade över 200 fall av kolera. Om den här upplevelsen sade dr Mahler: "Det var den yrkesmässigt mest givande upplevelsen i mitt liv", trots svårigheterna och den stora arbetsbelastningen.

Förutom läkare har kyrkan sänt förnödenheter såsom läkemedel och vattenrenare. Även mat och tvål sändes till krisområdena från kyrkan i Port Moresby, och hygienartiklar sändes från Port Moresby och Brisbane. Ett missionärspår med kunskap om vattenrening sändes till Papua Nya Guinea för att samordna hjälparbetet.

Tema för aktivitetskvällar 2011 introduceras på DVD

I januari började kyrkan sända ut en DVD att användas under 2011, *Vi tror*, till enheter runt hela världen att användas i samband med aktivitetskvällarnas tema för 2011.

På DVD:n finns multimediapresentationer avsedda att hjälpa ungdomarna göra temat, trosartikel 13, till en central del i livet. Med på DVD:n finns inslag med president Monson, Unga mäns och Unga kvinnors generalpresidentskap, musik, ungdomars vittnesbörd och annat.

Kyrkan tar emot bidrag till nionde internationella konståvlingen

Kyrkans historiska museum kommer att tillhandahålla anmälningsblanketter för kyrkans nionde internationella konståvling online den 4 april 2011. Bidrag till tävlingen ska insändas online eller via post, poststämplad senast 7 oktober 2011. Temat för tävlingen är "Kungör hans underbara gärningar", (L&F 65:4). Ytterligare information på engelska samt ett urval av bidrag från tidigare tävlingar finns på lds.org/churchhistory/museum/competition.

Berättelser ur Nya testamentet animerade

Som material till 2011 års kurs i Nya testamentet finns nu videor från *Berättelser ur Nya testamentet*, animerade med en

metod som kallas parallax. De 65 videofilmerna liksom MP3-filer för varje video finns på 11 språk, på LDS.org. Parallaxvideorna blir tillgängliga på de olika språken under 2011. Gå till scripturestories.lds.org och välj **New Testament Stories**.

Unga män i Bangalore åtar sig att göra sin Plikt mot Gud

Över 30 unga män från Bangalore distrikt i Indien samlades bland Kanakapurakullarna för att undervisas om Plikt mot Gud-programmet och ges andliga upplevelser genom att klara av krävande fysiska aktiviteter. De unga männen använde en anordning med linbana för att ta sig över en damm. De hade löpning tidigt på morgonen, klättrade i berg och lärde sig rappellera (fira sig nerför ett stup). Aktiviteten avslutades med ett vittnesbördsmöte. ■

Innehållet består till stor del av ungdomars vittnesbörd och motiverande upplevelser.

Musik, budskap och vittnesbörd kan användas för att förhöja lektioner, möten och aktiviteter under året.

Materialet på DVD:n går att ladda ner från youth.lds.org.

DVD:n kommer att översättas till följande språk: Engelska, franska, italienska, japanska, kinesiska, koreanska, portugisiska, ryska, spanska och tyska. ■

UPPDATERING

I januari numret 2011 av *Liahona* berättas att utländska missionärer verkar i Elfenbenskusten (se Samuel Gould, "I änglars närhet", s. 50). Efter det att januari numret tryckts, ändrades förhållandena och de utländska missionärerna gavs andra uppdrag. Kyrkan bevakar noga den politiska situationen varhelst missionärer verkar och förflyttar missionärer alltefter behoven. Missionärerna återvänder först när förhållanden återigen anses säkra.

Se och hör klassiska berättelser ur Nya testamentet i färg på scripturestories.lds.org.

BREV TILL REDAKTIONEN

Han bär våra bördor

Jag älskar den här tidningen och dess innehåll. Jag älskar artiklarna av generalauktoriteter, särskilt konferenstalen. De undervisar oss och uppmuntrar oss att gå framåt, trots svårigheter.

Jag har varit medlem i kyrkan i 26 år, och jag har läst vartenda nummer av *Liahona*. Jag läser ofta gamla nummer, och en artikel som jag tycker särskilt mycket om är "Herrens innerliga barmhärtighet" av äldste David A. Bednar (maj 2005, s. 99). Den hjälper mig minnas hur ofta min himmelske Fader ingriper med sin ömma nåd och lyfter våra tunga bördor.

Iolanda Valenti, Italien

Undervisning kommer från Herren.

Jag är varje månad tacksam över de levande profeternas ord. Jag vet att deras undervisning kommer från Herren och välsignar mitt liv när jag omsätter dem i handling. Att läsa upplevelser från de heliga världen runt stärker min tro och mitt vittnesbörd eftersom jag lär vad andra gör för att övervinna sina bördor.

Byron David Calderon Mosquera, Ecuador

Skicka kommentarer och förslag till liahona@ldschurch.org. Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Att alltid minnas honom",

sidan 20: Ni kan i familjen diskutera äldste Christoffersons råd: "Vi kan börja med att ta isär vårt liv, rensa upp, och sedan sätta ihop det i prioritetsordning med Frälsaren i centrum." Ni kan tala om några av de välsignelser äldste Christofferson nämner som kommer om vi "alltid minns Frälsaren".

"Kraft från skriften", sidan 52:

Efter att ha läst den här artikeln tillsammans kan man inbjuda hela familjen att återge sina känslor för att läsa skrifterna och delta i seminariet. Föreslå att de i sina dagböcker skriver ner sina vittnesbörd om kraften i skrifterna. Uppmuntra dina barn att studera och lära sig nyckelskriftställen utantill.

"Medlaren Jesus Kristus", sidan 56:

Medan ni läser artikeln tillsammans, kan du inbjuda din familj att lyssna efter betydelsen av en medlare. Fråga dem vad som kunde ha hänt om ingen medlare hade hjälpt mannen med hans skuld. Ni kan också läsa skriftställen om och diskutera hur Frälsaren är vår medlare. Ni kan till exempel läsa 2 Nephi 2:27–28 och Alma 42:24–25.

"Elise klär ut sig",

sidan 70: Ni kan låta familjemedlemmar klä ut sig eller låtsas vara någon annan. Ge var och en tillfälle att berätta vem de är. Läs berättelsen och förklara sedan att vilka roller vi än spelar, så är vi alltid Guds barn.

Lyckliga stunder och eviga band

När mina barn var små, tyckte de om att leka efter familjens hemafton. En favorit var "Elefanten Snabel", som fått namn efter en sång vår dotter Jocelyn lärt sig i skolan. När vi alla hade sjungit sången fick jag vara "Snabel" och låta barnen rida på min rygg. Först min fyraåriga son Jorge, så min fyraåriga dotter Jocelyn, och till sist steg min hustru Elizabeth på. Med alla tre på ryggen gav jag dem en ridtur runt vardagsrummet. Vi hade mycket roligt.

Åratal senare väntade mina vuxna barn på sina missionskallelser. Under en hemafton kom de ihåg "Elefanten Snabel". Vi sjöng sången tillsammans och sedan, efter alla dessa år, blev jag återigen elefanten. Först min son, så min dotter och sist deras mor klättrade upp på min rygg. Jag hamnade platt på golvet och alla bara skrattade till slut.

Minnet av den händelsen gör oss tack samma över att profeterna undervisat oss om familjens hemafton. Vi lärde oss att hur enkla hemaftnarna än är, så är det viktigaste att vi har glada stunder med våra familjer, stunder som stärker våra eviga band. ■

Victor G. Chauca Riviera

EN TÖRNEKRONA, EN SEGERKRONA

Larry Hiller

Kyrkans tidningar

Augusti i det heliga landet. Runtomkring oss dallrade Kapernaums ruiner i eftermiddagshettan. Det var en fascinerande plats att vara på, men vår guide och en gräshoppa i närheten hade båda hållit ton en längre tid och jag började tänka på annat.

Plösligt vaknade jag till när guiden pekade på trädet som gav oss skugga och sade helt apropå: "De kallar det för 'törnekronans' träd." Jag tittade upp på de bladrika grenarna. Var fanns törnena? Jag sträckte mig upp och drog försiktigt en liten gren närmare.

Där, bland de små bladen, såg jag törnen. De var tunna och gröna, mycket vassa och lika långa som min tumme och man kunde bara se dem på knappt en meters avstånd. Men alla som kom i kontakt med en av de små bladrika kvistarna skulle säkerligen få känna på smärta.

Jag tänkte på alla målningar jag hade sett av Frälsaren när han står framför domstolen, som var en parodi, klädd i röd mantel och med en krona av vridna, torra törnekvistar på huvudet. Plötsligt slog det mig att en slav eller soldat som fått i uppgift att göra kronan kanske arbetade med följsamma gröna kvistar, som de i trädet ovanför — inte med sköra, torra kvistar. Syftet med kronan var inte bara att vålla smärta utan också att smäda och håna.

I den forntida världen gavs ofta en grön, bladrik krona eller krans — vanligtvis av

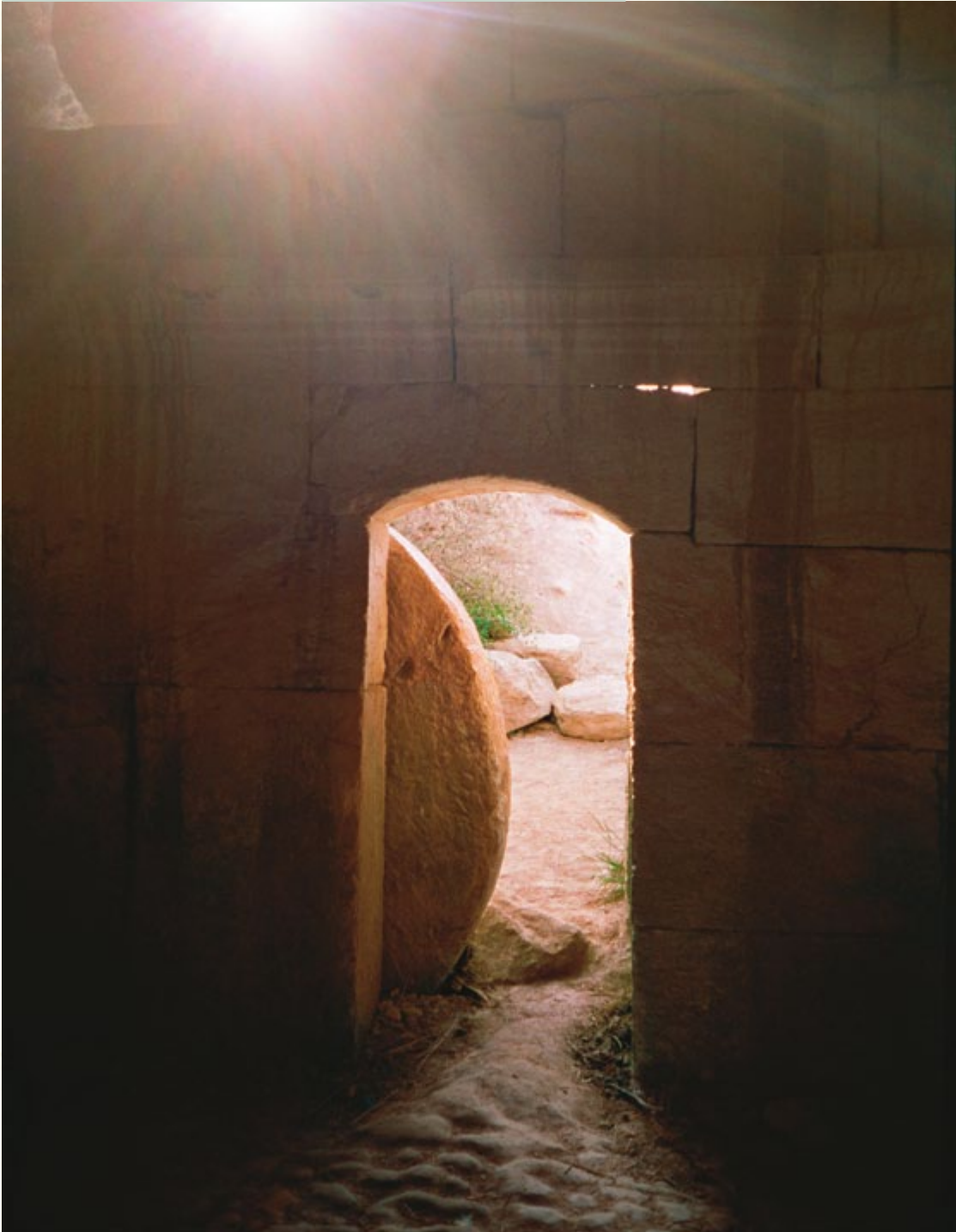
För mig har törnekronan blivit en symbol för Frälsarens medvetenhet om alla våra dolda smärtor, och hans förmåga att bota dem.

doftande lagerblad, till vinnare av tävlingar och strider. Lagerkransar pryddes bilder av kungar och kejsare. Kanske var den grymma kronan som trycktes ner på Frälsarens huvud bladrik och grön, som en hånfull påminnelse om den forntida äran. Det är bara ett antagande, inte en doktrin. Men för mig lade den bilden mer tydligt fokus på en viss aspekt av försoningen: Frälsaren är medveten om våra sorger, och han har förmågan att bota oss.

Manteln som lades på honom var en hånfull symbol för kunglighet. Den täckte piskränderna och skärsåren från pryglingen han just hade fått utstå. På samma sätt såg en bladrik krona av törne ut som en segerkrans men dolde egentligen smärtan den vållade.

Så många av oss bär på dolda sår. En psalm lär oss att det kan finnas dolda sorger i hjärtat som ögat inte ser ("Lord, I Would Follow Thee" *Hymns*, nr. 220). Men Frälsaren ser. Han är väl förtrogen med vår privata vånda. Under hela sin verksamhet levde han i väntan på försoningen och uppståndelsen. Men de han undervisade och välsignade och botade visste inte det. Till och med hans egna lärjungar var ovetande.

Frälsaren ser bortom "mantlarna" och "kronorna" som döljer vår sorg för andra. Eftersom han har lidit "smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag" är han full av barmhärtighet och vet hur han ska hjälpa oss när vi lägger våra bördor vid hans fötter (se Alma 7:11–12). Han är salvan som kan bota också de djupa och dolda såren. Och kronan han håller upp är sannerligen en segrares. ■

Uppståndelsens morgon, av Steven Edwards

Under sin jordiska verksamhet sade Kristus till sina lärjungar att "människosonen måste ... dödas och på tredje dagen uppväckas" (Luk 9:22).

När han hade korsfästs "[kom] Maria från Magdala och den andra Maria för att besöka graven.

Och se, då blev det en stor jordbävning, ty en Herrens

ängel steg ner från himlen. Han gick fram och rullade bort stenen och satte sig på den ...

Ängeln sade till kvinnorna: "Var inte förskräckta! Jag vet att ni söker Jesus, den korsfäste.

Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt" (Matt 28:1-2, 5-6).

För att minnas Frälsaren behöver vi förstås minnas hans försoning, symboliskt representerad av brödet och vattnet som sinnebilder för hans lidande och död”, skriver äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum. ”Vi får aldrig glömma vad han gjorde för oss, för utan hans försoning och uppståndelse skulle livet inte ha någon mening. Men med hans försoning och uppståndelse har vårt liv eviga, gudomliga möjligheter.” Se ”Att alltid minnas honom”, sidan 20.